

BRÁZDA

Spišská Kapitula
1815 1990

časopis seminaristov

ROČNÍK XVI, číslo 1, máj 2007

Obsah

- 3 Čo je pravda?(úvodník)**
Ján Bystriansky
- 4 Rozhovory o Jánovi Pavlovi II.**
Martin Majda
- 6 Polosmútok a poloradosť**
Ján Kuboš
- 7 Hodnota**
Matúš Reiner
- 8 Samovrah - alebo keď chýba nádej**
Valdimír Malec
- 9 Kristus Mechizedech**
Jozko Surovček
- 10 Miništranský tábor 2006 alebo „Denník bohoslouca na miništranskom tábore“**
Marek Ondra, Martin Taraj
- 14 Božie Milosrdenstvo - nádej sveta**
Vladimír Fedorek
- 15 ...aby ľudia spolu hovorili**
Jozef Sukeník
- 16 Hodnota slobody alebo ponúknutá nádej**
Euboš Laškoty
- 18 Ježišova modlitba**
Marek Ondra
- 20 Aj povolanie potrebuje vzor (spomienka na Mons. Viktora Trstenského)**
Mons. Ján Zentko
- 21 Rozdiel medzi pádom a slobodným letom**
Dominik Jamrich
- 22 Zvádzal si ma Pane...(diakoni)**
Matúš Reiner
- 25 Úvahy o smrti (Ján Pavol II.)**
Martin Majda
- 27 Moje lepšie ja (recenzia)**
Gleb Česnokov
- 28 Vzťah pravoslávnej Cirkvi a štátu s náboženskými menšinami v Rusku**
Gleb Česnokov
- 30 Prinášajte radosť a nádej**
Lukáš Jalovecký
- 31 Čo nám priniesli posledné dni?**
Michal Janiga

Brázda

Časopis seminaristov v Spišskej Kapitule.
Vydáva Nadácia Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka,
Spišská Kapitula 12, 053 04 Spišské Podhradie.
E-mail: brazda@kapitula.sk.
Rediguje redakčná rada, ktorú vedie Matúš Reiner.
Redakčná rada: Lukáš Tkáč, Vladimír Fedorek, Vladimír Malec, Jozef Surovček
Číslo technicky pripravili: Martin Taraj, Michal Janiga, Martin Majda
Ilustračné foto: fotoarchív Rastislav Čellár, Dominika Holubčíka, Jána Obšitoša, Martina Taraja, internet, archív Brázdy
Redakcia má právo na úpravu článkov.
Číslo neprešlo odbornou jazykovou úpravou.
Tlač: MTM, Levoča.
Pre vnútornú potrebu.

Čo Je Pravda?!

Kto by nepoznal túto otázku, kto by nepoznal jej okolnosti... Bola to naozaj Pilátova otázka, alebo jeho vyhýbavá odpoveď? Zdá sa, že skôr to druhé, lebo Pilát nechcel počuť slová, podľa ktorých by prispôsobil svoj život.

Pre nás veriacich znamená pravda najvyššiu hodnotu, ktorú napokon stotožňujeme s Osobou. Je to skutočne tak? Nechcem nikoho obviňovať z toho, že neverí Ježišovým slovám: „Ja som Cesta, Pravda a Život.“ Chcem priviesť k zamysleniu, či naozaj a nakoľko prispôbujem svoje postoje s Jeho postojmi, či hľadám, skúmam a pozorne objavujem pravdu, aby som podľa nej uskutočňoval svoju metanoiu. Nechcem tu prispieť nezmyselnou polemikou ale trochu pomôcť k spoločnému hľadaniu pravdy. A preto, ak mi „opravdivo ide o pravdu“, nasleduje ďalšie poznanie, ktorým je: kde a ako ju nájsť. Túto skutočnosť nám môže pomôcť objasniť jedna historická skúsenosť, ktorú preberá A. Luciani: „Hovorí sa, že keď bol pápež Sixtus V. ešte len jednoduchý brat, konventuálny františkán, občas hovoril: „Keby som bol pápežom ja, robil by som to inak!“

Akoby naschvál ho v roku 1585 zvolili za pápeža. Jeho spolubratia ho šli navštíviť a pripomenuli mu jeho sľuby. Pápež Sixtus V. odpovedal: „Je pravda, že som tak hovoril, teraz však poďte so mnou...“

Pápež ich zaviedol na prvé poschodie apoštolského paláca, otvoril okno a opýtal sa ich: „Čo vidíte?“

„Námestie svätého Petra, budovu Kongregácie pre náuku viery...“

Pápež ich zaviedol na druhé poschodie, otvoril okno a pýtal sa: „Čo vidíte teraz?“

„Teraz vidíme Baziliku svätého Petra a aj Anjelský hrad...“

Zaviedol ich na tretie poschodie... a znova sa opýtal: „A teraz, čo vidíte?“

Z tretieho poschodia sa horizont rozširoval a mohli vidieť kus Ríma, Kvirinál, Panteón, Gianicolo, Koloseum... Potom pápež odprevadil bratov na štvrté poschodie a povedal: „Teraz otvorte okná a vychutnajte si tento jedinečný pohľad.“

Bratia sa pozreli z okna a mohli obdivovať neobyčajnú panorámu: tok rieky Tiber, Karakalove kúpele, Lateránsku baziliku, vatikánske záhrady, rímsky vidiek...

„Vidíte“, uzavrel pápež, „ako brat som sa po-

zeral rovnako ako vy, bol som krátkozraký. Videl som z prvého alebo najviac z druhého poschodia. Teraz však vidím celok vecí a udalostí, a preto to, čo sa mi zdalo kedysi správne, teraz za správne nepokladám.“¹

Možno niekoho sklamala táto pravda, ale skutočne, Boh nám dal na pomoc hierarchiu, aby nám pomohla nachádzať súvislosti a tak nachádzať pravdu. Mali by sme P. Bohu ďakovať za tento dar, za každého predstaveného, za každú autoritu. Nemyslíme si, že sa nás to netýka. Žijeme totiž v dobe, ktorá je charakterizovaná krízou k autorite. V tom sme namočení neraz až po uši...

Možno by sa niektorým páčilo, keby za týmto nasledovala už konečná bodka. Nedá mi však nepoukázať na inú pravdu, ktorá sa dá pozornému čitateľovi objaviť z tohto príbehu. A to, že i tí bývajúcí na prízemí, tí krátkozrakí čosi vidia. Oni nie sú slepí, len krátkozrakí. Možno nevidia ďalekosiahle súvislosti a dopady do budúcnosti, ale možno skôr vidia detaily a konkrétnosti...

Tak vidíme, že sa navzájom potrebujeme: „krátkozrakí“ hierarchiu a hierarchia „krátkozrakých“. Nie sú to dva proti sebe stojace tábory, ale ako dve oči, dve uši, dve ruky..., ktoré si pomáhajú pri objavovaní a spoznávaní pravdy.

Čo sa stane, ak budeme jeden bez druhého? Odpovedzme si. Len nezaujmime alibistický postoj Piláta: „Čo je pravda?“

Ján Bystriansky

1 LUCIANI, A. – JÁN PAVOL I.: *Veľké pravdy v malých príbehoch 4*. Bratislava: LÚČ, 2005, s. 124-125.

Pri príležitosti druhého výročia odchodu Svätého Otca Jána Pavla II. do domu Otca sme poprosili našho otca kardinála Korca, aby zaspomínal na svoje stretnutia a skúsenosti so Svätým Otcom a odpoveďami na položené otázky nás obohatil a povzbudil.

1. Otec kardinál, stretávali ste sa po páde komunizmu so Svätým Otcom Jánom Pavlom II. častejšie?

Možno povedať, že často a pri rozličných príležitostiach. K prvému stretnutiu došlo pri prvej návšteve Svätého Otca na Slovensku vo Vajnorochoch roku 1990. Potom bolo stretnutí za šesťnásť rokov mnoho a boli rozličné. Niektoré boli úradné pri konzistóriách kardinálov v Ríme, či pri synodách biskupov. Iné boli pri návštevách Sv. Otca u okolitých národov: v Rakúsku, Chorvátsku, Slovinsku, Maďarsku, v Česku a na Morave, v Poľskom Hnezdne, Krakove, na Jasnej Hore, vo Fátime, na Svetovom dni mládeže v Paríži a inde. Familiárnejšie boli stretnutia pri našich návštevách „Ad limina“ vo Vatikáne. Ešte familiárnejšie boli stretnutia pri návštevách Svätého Otca na Slovensku v roku 1995, keď sme sprevádzali Svätého Otca v Šaštíne, Nitre, Košiciach, Prešove a na Levočskej hore. Potom veľmi zblízka pri tretej návšteve roku 2003 pri vyhlásení našich blahoslavených v Bratislave, v Banskej Bystrici a v Rožňave. Pri návštevách Svätého Otca v okolitých krajinách sme 8-10 kardináli vždy koncelebrovali s ním svätú omšu priamo pri oltári a boli sme s ním pri obedoch. Celkom familiárne boli moje stretnutia so Svätým Otcom, keď som dostal viackrát pozvanie na obed. Vtedy sme boli s jeho tajomníkom otcom Stanislavom len traja alebo štyria. Neraz som sedel pri takýchto obedoch vedľa Svätého Otca, alebo celkom v jeho blízkosti, takže bolo možné priamo sa rozprávať. Atmosféra týchto stretnutí bola vždy prevažne vážnejšia. To platilo aj o týždňovom stretnutí, keď som roku 1998 dával exercície vo Vatikáne. Niektoré listy Svätého Otca z tej udalosti sú uverejnené v knižke exercícií.

2. Zažili ste pri týchto stretnutiach so Svätým Otcom popri vážnych veciach aj niečo úsmevné?

Aj to sa stalo. Na sympóziu európskych biskupov, ktoré trvalo takmer tri týždne, Svätý Otec hľadel do veľkej auly, kde boli niektoré sedadlá prázdne. Zažartoval: Vidíme tu aj niektorých neprítomných pánov kardinálov a pánov biskupov... Najúsmevnejšie však bolo moje prvé stretnutie so Svätým Otcom vo februári roku 1990. Bol som v Ríme na pozvanie generálneho predstaveného jezuitov. Oznamili to aj na štátny sekretariát a Svätý Otec ma pozval na obed do Vatikánu. Sedeli sme pri stole štyria – teda spolu s jeho tajomníkmi Stanislavom a druhým z Vietnamu. Svätý Otec hovoril po poľsky, mne umožnil hovoriť po slovensky. Bolo to tesne po páde komunizmu. Ja som na prosby slovenských kňazov v Ríme predostrel Svätému Otcovi prosbu, aby Slovensko dostalo čo najskôr diecéznych biskupov, lebo v roku 1968 sa premeškalo niekoľko mesiacov, prišla „bratská pomoc vojsk“ a nemali sme ďalších dvadsať rokov obsadené biskupské stolce. Svätý Otec ma počúval, trochu sa usmial a povedal: „Všetko budet – a šibko“, teda „všetko bude - a rýchlo“. Viac ani slova, iba úsmev. Keď som sa vrátil na tzv. Generalát jezuitov, priniesli mi do izby nové číslo L'Osservatore Romano s dátumom nasledujúceho dňa 7. februára 1990. A tam som čítal prekvapujúce oznámenie: Svätý Otec Ján Pavol II. menoval za diecézneho nitrianskeho biskupa Jána Chryzostoma Korca... Vtedy som pochopil jeho úsmev uprostred obeda.

3. Čo Vás zaujalo najviac pri stretnutiach so Svätým Otcom a počas jeho pontifikátu.

Bola to jeho modlitba a prežívanie jeho kňazstva. Pri viacerých pozvaniach na súkromný obed so Svätým Otcom sme šli s ním traja - štyria do jeho súkromnej kaplnky. Myslel som si, že ideme tak na 2-3 minúty. Svätý Otec si kľakol a ponoril sa do modlitby. No nie na tri minúty. Bol ponorený do modlitby pred Najsvätejším dobrých desať až pätnásť minút... Vždy. Vtedy som si uvedomil, odkiaľ pramení jeho sila viesť Cirkev, prihovárať sa kňazom, biskupom, veriacim a národom celého sveta... Pochopil som zblízka, čím Svätý Otec žije.

4. A čo by ste nám, ako budúcim kňazom, chceli predovšetkým pripomenúť z jeho bohatého posolstva?

Počúval som mnohé slová Svätého Otca, jeho príhovory a čítal som jeho encykliky a iné knihy. Medzi inými aj jeho knižku „Dar a tajomstvo“ k päťdesiatemu výročiu jeho kňazstva. Tam som ešte

plnšie pochopil, čo znamenalo pre Jána Pavla II. jeho kňazstvo od samého jeho začiatku. Byť kňazom znamenalo pre neho „byť správcom Božích tajomstiev“ podľa svätého Pavla. Správca nie je majiteľ, ale ten, komu majiteľ zveruje svoj majetok, aby ho riadne a spravodlivo spravoval. Práve tak, to napísal Ján Pavol II., kňaz dostáva od Krista dobrú spásu, aby ich rozdeľoval správnym a zodpovedným spôsobom medzi ľudí, ku ktorým je poslaný. Ide o dobrú viery. Preto kňaz je človekom Božieho slova, človekom sviatostí, človekom „tajomstva viery“. Kňazské povolanie je „*admirabile commercium*“, úžasná výmena medzi Bohom a človekom. Človek dáva Kristovi svoje ľudstvo, aby ho využil ako nástroj spásy. Kristus prijíma tento dar a z človeka chce urobiť svoje „alter ego“. Ak nevníkame do tajomstva tejto výmeny, nepochopíme, ako je možné, že mladý človek po počutí slov „poď za mnou“ sa zriekne všetkého pre Krista a pritom je presvedčený, že na tejto ceste sa jeho ľudská osobnosť plne realizuje. Kňazstvo je do samých koreňov Kristovým kňazstvom. Kňaz, keď slúži každý deň Eucharistiu, zostupuje do hĺbky tohto mystéria. Preto slávenie Eucharistie musí byť pre neho najdôležitejším okamihom dňa, stredobodom celého jeho života. Taký je zmysel svätých slov: „Toto robte na moju pamiatku“. Tým bol preplnený celý život Svätého Otca Jána Pavla II., a týmto, by mal byť naplnený každý kňaz. Do tohto by sa mal vžiť každý seminarista – aj v spišskom seminári.

Kardinál Korec

Aj našich otcov biskupov Františka a Eduarda i kardinála Dziwisza sme poprosili, aby nám krátko odpovedali na nasledujúce otázky.

1. Aká je vaša najmilšia spomienka, zážitok, so Svätým Otcom Jánom Pavlom II.?

Najmilšiu príhodu a najzaujímavejšiu som zažil so Svätým Otcom Jánom Pavlom II. pri odovzdávaní vianočného stromu v r.1994. Keď som mu podával ruku, povedal som mu, že ten strom je zo Zázrivej, kde som ja bol 13 rokov administrátorom. On mi na to: „O, to Malá Fatra.“ Prekvapilo ma, že tak dobre pozná Slovensko, najmä jeho severnú časť. Poznamenávam, že ako krakovský arcibiskup nikdy nebol na Slovensku, ani vo Vysokých Tatrách. Pýtal som sa ho na to, keď som ho v r. 1995 po návšteve v Levoči sprevádzal v aute na Sliezsky dom.

otec biskup František

Pri stretnutí mi vždy povedal meno, alebo spomenul moju diecézu – Rožňavu a tiež pripomenul - musíš sa učiť po maďarsky, aj pápež sa učí a nevie dobre.

Otec biskup Eduard

2. Čo by ste nám, ako budúcim kňazom, chceli predovšetkým pripomenúť z bohatého posolstva Svätého Otca?

Tých jeho posolstiev je veľa. Najviac ma však oslovuje jeho výzva k nádeji. Nádej je smerovanie, nádej ukazuje ku cieľu. To dáva

zmysel celému nášmu životu. Aj kňaz má byť mužom nádeje. Ako náhle prestane pozerat na večnosť a začne sa obzerať za pomínutelnými vecami, začne upadať a môže sa aj stratiť.

Otec biskup František

Veľmi kládol dôraz na pastoráciu v mladých spoločenstvách, najmä čítanie Svätého písma v rodinách. To považoval za základ v pastorácii. Kňazi nech sa zamerajú na rodiny.

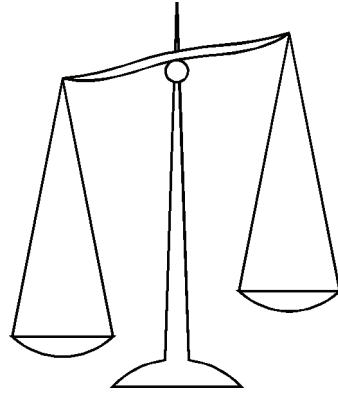
Otec biskup Eduard

Aby ste boli dobrými kňazmi a k tomu je najpotrebnejšie, že kým ste v seminári naučili sa dobre modliť. Ak sa budete dobre modliť, spoznáte silu modlitby a budete vždy dobrými kňazmi.

Kardinál Dziwisz

*Pán Boh zaplať za vaše slová.
Redakcia Brázdy.*

ž i ť
v nespokojnosti,
že nežijem napl-
no ani podľa ľud-
skej prirodzenos-
ti, ani naplno
n e m i l u j e m
Boha?“

P r á v e
v tomto je jedna

Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske, ako ja zachovávam prikázania svojho Otca a ostávam v jeho láske. Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná (Jn 15, 10-11).

Láska a radosť navzájom veľmi úzko súvisia. Tak to potvrdzujú aj slová Pána Ježiša, ktorými nás vyzýva ostať v jeho láske - aby naša radosť bola úplná.

Základný zákon lásky platí aj pre radosť: **Čím viac lásky (radosti) rozdávam, tým viac ju dostávam späť.**

Stará skúsenosť hovorí: Kto obdarúva druhého, najviac obdarúva seba. Alebo inak povedané: Čím viac človek dáva, tým viac je obdarovaný.

Kto má druhého rád, túži zdieľať sa s ním. Boh vo svojej nesmiernej láske nás všetkých pozýva, aby sme mali účasť na jeho blaženom živote. Možno teda konštatovať, že je to láska, ktorá z určitého predmetu robí dar. Náš dar je znamením našej lásky.

Veriaci človek sa neuspokojí len s ohraničenou láskou. Mnohí však - aj z nás veriacich - akoby sme nevedeli nájsť správny vzťah medzi láskou k Bohu a láskou k človeku. Akoby rozvíjať človeka a jeho lásku znamenalo umenšovať Boha. Alebo aj opačne: akoby rozvíjaním lásky k Bohu automaticky trpela láska k človeku.

Michel Quoist píše v knihe *Cesta k úspechu*: „Je Boh „žiarlivcom“, ktorý pred „sobášom“ so mnou žiada, aby som sa rozišiel sám so sebou a aby som zavrhol zem? ... Aký zmysel však potom dať tejto zemi?“ A ďalej sa pýta:

„Mám sa teda obrátiť výlučne k Bohu a opovrhnuť svetom, alebo sa obrátiť k človeku a zabudnúť na Boha? Alebo mám - ako toľkí iní - „obetovať“ raz jednému, raz druhému a teda

z príčin akéhosi pohoršenia neveriacich, alebo ľahostajných ľudí vo viere, keď vidia kresťanov žiť v takomto polosmútku a poloradosti. Ako potom uveriť v takého Boha - Lásku, ktorý človeka nerozvíja ale oberá o radosť?

Naša chyba je v tom, že aj my prispievame k takémuto polovičatému pohľadu na život kresťanov. Práve Ježiš je ten, ktorý prichádza na svet kvôli človeku, kvôli jeho plnému rozvoju.

Chce, aby človek bol naplno človekom a aby sa naplno stal jeho synom či jeho dcérou. **Chce, aby naša radosť bola úplná!** Ježiš nás vyzýva, aby sme kresťanom, ale i všetkým ľuďom ukazovali, že byť človekom - to je nielen naša hrdosť, ale i naša povinnosť. Máme všetkým ľuďom pomáhať do-

siahnuť ich **plný rozvoj**. Zmocniť sa sveta, ovládnuť ho, usporiadať ho a milovať neznamená postaviť sa na miesto Boha, ale naopak: **poslúchať Boha a oslavovať ho. Kresťanstvo má dať plný zmysel celému životu.**

Toto osobitne platí o každom, kto sa už zasvätil Bohu alebo svoj život chystá zasvätiť. Kňaz je človekom lásky k blížnemu a je povoláný vychovávať iných k nasledovaniu Krista i k plneniu nového prikázania bratskej lásky (porov. Jn 15, 13). To si však od neho žiada, aby sa sám dal stále vychovávať Duchom Svätým ku Kristovej láske. V perspektíve tejto lásky, ktorá spočíva v darovaní sa pre lásku, má v duchovnej formácii budúceho kňaza svoje miesto aj **výchova k poslušnosti, celibátu a chudobe**. *V tomto duchu Koncil vyzýva: „Nech si seminaristi dobre uvedomia, že nie sú povolaní vládnuť ani prijímať pocty, ale sa majú úplne oddať Božej službe a pastoračnej činnosti. Nech sú s osobitnou starostlivosťou vy-*

chovávaní ku kňazskej poslušnosti, skromnému životu, k duchu sebazáporu, aby sa vedeli ochotne zriekať aj dovolených, ale neosožných vecí a učili sa pripodobňovať ukrižovanému Kristovi“ (porov. PDV 49, OT 9).

Panna Mária, plná milosti, dosiahla plnosť radosti v nebi. Chce, aby sme aj my došli k tejto plnosti. Ona nás učí, ako žiť svoj život naplno. Žiť v poloradosti znamená vlastne žiť v polosmútku... A to býva vždy následok polovičatej lásky. Aby náš život nebol polovičatým, otvorme teda svoje srdcia pre prijatie toho, ktorý je **Svetlo národov**. Čím viac to dokážeme, tým viac a plnšie budeme prinášať ľuďom **radosť a nádej**.

Ján Kuboš

V jednom malom mestečku žil mimoriadny človek. Vlastne on ani nebol ničím zvláštny, len všetci ho za takého považovali. Nikdy mnoho neštudoval, necestoval a nebol ani bohatý a predsa mnohí chodili za ním, či už po radu, pomoc alebo povzbudenie. Ľudia často rozmýšľali, odkiaľ má tento takúto „hlbku“...

Dopočul sa o tom redaktor miestnych novín a nedalo mu to pokoja. A tak sa raz rozhodol, že ho navštívi a záhadu vyrieši. Po predstavení a zvitani ho muž pozval dovnútra. Pri vrelom rozhovore sa redaktor len tak medzi rečou opýtal: „Čo myslíte, čo vás najviac v živote pretvára?“ Muž odpovedal: „Viete, ja mám takú zvláštnu záľubu. Ja totiž zberám staré hodiny.“ „A čo to má s tým spoločné,“ divil sa redaktor. „Poďte za mnou.“ Vošli do miestnosti plnej hodín: malých i veľkých, starších i novších, zlatých i kovových, kukučkových, náramkových i budíkov... a všetky pri tom boli funkčné. Redaktor uprel na muža spýtavý pohľad a ten to vysvetlil: „Ako vidíte, každé hodiny sú iné, no ani jedny z nich by nemali hodnotu, ak by neukazovali čas. Tak je to aj

s nami. Človek má hodnotu iba vtedy, ak má lásku. A týmto sa v živote riadim a to ma pretvára...“

Každý človek je jedinečný a každý z nás vníma hodnotu vecí, či človeka ináč. Väčšina ľudí pri pohľade na nejakú vec určí jej hodnotu podľa toho, koľko stojí. Všetko však záleží od toho, na čom človek stavia. Na materiálnom, či na duchovnom?

Čo má väčšiu hodnotu: pekné drahé športové auto, do ktorého vojdem ja a ešte jeden spolujazdec alebo veľká dodávka, do ktorej vojdem ja a okrem mňa ešte aj osem mojich priateľov? Má väčšiu hodnotu nová supermoderná budova banky alebo stará nemocnica? Má väčšiu hodnotu vývoj nového raketoplánu alebo vývoj nového lieku?

Aj hrst piesku, ktorá slúži druhým má väčšiu hodnotu, ako tona zlata, ktorú chce mať niekto len pre seba. Tak aj človeka nerobí veľkým to, čo dokáže urobiť pre seba ale to, čo dokáže urobiť z lásky pre druhých.

Niektorí konajú vo svojom živote pre druhých neuveriteľné veci, žiaľ, len slovami a mudrovaním. Potrebné sú však skutky, lebo hodnota slov je v skutkoch. Dajme si pozor, aby sa nám nestalo, že budeme ako malé deti, ktoré sa vychvaľujú jeden cez druhého, čo všetko ešte v živote urobia. A ak jedno dieťa povie čosi fantastické, druhé musí povedať ešte čosi väčšie.

Každý z nás počúva iný štýl hudby: jeden jazz, druhý rock, ďalší rap, techno, country... A tak ako si každý vyberie svoj štýl hudby, ktorý sa mu páči, tak si môže človek vybrať aj to, ako chce slúžiť druhým, aby jeho život mal hodnotu, aby ho naplnil. Milovať predsa znamená slúžiť. Nemyslíme si, že slúžiť môžeme len veľkými činmi. Stačí možno

malá pomoc, rada, úsmev, modlitba... Veľké diela povstanú väčšinou z malých skutkov.

Ľudia často hodnotia naše skutky, náš prístup, naše slová... No my tu nie sme na to, aby sme hodnotili... Pravú hodnotu človeka pozná jedine Boh. On má jediný právo na kritiku. On jediný nás pozná dokonale, a berie do úvahy všetky okolnosti. Nerobme si preto nárok na to, čo nám nepatrí. Hodnotiť hlĺbku človeka možno jedine vtedy, ak by to slúžilo k jeho dobru. Tak ako obloha nie je stále jasná, tak ani človek nie je dokonalý. Občas do nášho života vstúpia čierne mračná a búrky. Kto z nás môže povedať, že je od nich chránený...

Nikto z nás netuší, čo nás v živote postretne, ale každý z nás môže ovplyvniť to, ako ho prežije. Je príležitosťou objavovať hodnoty tam, kde sme ich doteraz nevideli, zaplnať tie miesta, ktoré boli predtým prázdne, nachádzať krásu tam, kde nebola. Nech každá chvíľa je pre vnás obohatením, a každý nový deň možnosťou pretvárať svoje vnútro podľa vzoru Krista.

Matúš Reiner

Samovrah - alebo keď chýba nádej

Pršalo. Bol do nitky premočený a pohľad na sivý svet len upevnil jeho rozhodnutie. Prekročil zábradlie a zadíval sa dole. Zatočila sa mu hlava, ale zachytil sa a ironicky poznamenal niečo o tom, že si len predlžuje agóniu. On, štyridsaťpäťročný muž, stratený v tomto zlom svete. On, ktorý o všetko prišiel...

Slzy sa mu natísli do očí. Niekde blízko udrel blesk a zahrnelo, až sa mykol. Pozrel hore: „Už idem! Neboj sa, už opustím tento prekliaty svet!“ „Hej, človeče“, pristúpil k nemu fúzatý chlapík, „čo to robíte?!“

„Dajte mi pokoj! Nepribližujte sa“, snažil sa prehlúšiť zvuky dažďa a tečúcej rieky, „prečo si ma všímate?“

Pravda bola, že napriek nepeknému počasiu tade prechádzalo pomerne dosť veľa áut, no nik nezastavil, nikomu neprišlo na um zaujímať sa o chlapíka chystajúceho sa skočiť...

„Najaké dieťa prišlo za mnou, že potrebujete pomoc. No tak človeče, hádam to nevzdáš!“

„Dieťa? Mňa nijaké dieťa nezaujíma. Zmiznite!“

„Pane, čo to tu robíte?“ zastavil sa pri ňom párik mladých. „Ten malý chlapec vravel, že potrebujete pomoc!“

„Čo je to dnes s vami? Eudia, celý život chodím po svete a každý sa stará sám o seba, ale keď chcem pokojne zomrieť, vy si pridete a otravujete!“

„To, na čo sa chystáte, nie je práve pokojná smrť a ani dobrá voľba!“ dohovárал on.

Našťastie, ona mala pri sebe mobil a tak, kým samovrah vysvetľoval, že hocičo je lepšie, ako hniť zaživa na tomto svete, zavolała políciu.

Po chvíli trápneho natahovania sa, dorazili na miesto húkajúce autá s majákmi. Niekoľko policajtov sa snažilo k nemu priblížiť z rôznych strán, zatiaľ čo policajný psychológ a vyjednávač s ním diskutoval. Pokúšal sa ho upokojiť, hoci to veľmi nešlo. Tamten bol naozaj rozhodnutý. Za ten čas sa tam zhromaždilo množstvo ľudí, ako to už pri takých situáciách býva. Všetci sú zvedaví.

„Už som vám povedal, nepribližujte sa!“, nedal sa samovrah.

„No tak“, chlácholil ho vyjednávač, „ešte raz, začnime od začiatku, ja som Samuel a vy?“

„Pe - Peter“, zaváhal.

„Dobre Peter, nechceli by ste sa porozprávať o tom, čo sa vám stalo? Hádam vám budem vedieť pomôcť...“

„Pomôcť?! Drísty, staráte sa len o seba, robíte prácu, za ktorú beriete vysoký plat, je vám jedno, čo je s inými.“

„No tak, svet predsa nie je až taký zlý.“

„Že nie? Tak ja vám niečo poviem, každý deň chodím do práce, kde si na mne môj zakomplexovaný šéf, vylieva zlosť a spolupracovníci si zo mňa robia posmech a nakoniec ma z nej vyrazia, manželka ma podvádzala s mojím najlepším priateľom, opustila ma a vzala so sebou aj deti, za posledný mesiac mi zomreli obaja rodičia... Mám pokračovať? Je toho viac, obrátim sa na psychológa, ktorí zo mňa saje peniaze ako pijavica, ale ja už mám toho dosť! Stačilo! Už tu nebudem nikomu zavádzať, načo mám byť tu?“

„Ale ešte je čas všetko zmeniť, len poďte sem, medzi nás!“

„Veď ani vy sám neveríte tomu, čo rozprávate. Vstúpte si do svedomia a zamyslite sa, kedy ste naposledy urobili niečo, z čoho by ste mali fakt pocit, že to stálo za to, kedy ste sa stali svedkom, alebo prežili niečo, za čo sa oplatí žiť. Čo to bolo? Našli ste si rodinu, prácu, stali ste sa užitočným, milovaným a uznávaným, čo z toho máte? Ja nemám nič také, tak čo tu hľadám?! A nechodte na mňa s rečami, že to všetko môžem získať, sú to prázdne veci!“

Za ten čas, čo s ním vyjednávač rozoberal otázky zmyslu života a existencie, okolostojaci ticho hľadeli do zeme. Každému jednému z nich sa tieto slová zapisali hlboko do duše a neschádzali im z mysle. uvedomili si, že aj oni boli mnohokrát na Petrovom mieste,

aj oni prežili mnoho neúspechov, aj ich úspechy a radosti boli len chvíľkovým šťastím, vyprchali a všetko ich úsilie bolo márne, aj oni raz budú hľadieť do tváre smrti a čo im ostane? Nič.

Po chvíli prišlo ďalšie policajné vozidlo, v ktorom bola Petrova žena. Policajti, po zistení jeho totožnosti ju urýchlene vyhľadali, aby im pomohla odhovoríť ho, od tohto úmyslu.

„Čo to robíš, prečo si ničš život?“ snažila sa k nemu priblížiť.

„Ty by si to mala najlepšie vedieť, žila si so mnou a odišla si...“

„Ty sám si prestal javiť záujem o naše spolužitie, prestal si sa so mnou rozprávať a ignoroval si ma akoby som bola vzduch, bolo ti jedno, čo som prežívala, ty si sa len chodil s kamarátmi ožierať, bral si všetky naše peniaze a bil si deti...“

„Máš pravdu, som sviňa. Ráno som sa zobudil a uvedomil si, že to bola moja chyba, ja som zbabellec a zaslúžim si zomrieť!“ prichystal sa k skoku.

„Nie!“, skríkli všetci, no to, čo Petra zastavilo, bolo niečo iné.

Malý chlapček s čiernymi

vláskami k nemu pribehol a preliezol zábradlie: „Pane, pane, čo to robíte?“

„To dieťa preliezlo zábradlie, pozor, aby nespadlo“, zľakla sa akási žena.

„Ten chlapček ma vtedy upozornil na to, že ste tu“, povedal fúzač.

„Aj nás“, vyhlásil párik, čo sa tam dostal medzi prvými.

Peter len stál a díval sa na chlapca, ktorý k nemu pomaly liezol a odpovedal na jeho otázku: „Chcem skočiť. Ty sa vráť k ostatným, je to tu nebezpečné.“

„Prečo chcete skočiť? Ublížite si. Ja poznám lepšiu hru... Ááá!“ keďže pršalo, bolo klzko, chlapcovi sa šmyklo a začal padať.

„Nie“, skríkol Peter, jednou rukou sa chytil zábradlia, nahol sa a druhou zachytil dieťa za rukáv, „držím ťa, neboj sa.“

Tu k nim priskočili okolostojaci a oboch ich vytiahli na most. Priviedli ich k policajným autám a každého zabalili do deky.

„Chvála Pánu Bohu, že to dieťa žije“, plakal Peter, „mohlo sa zabiť. Ďakujem, že som ho mohol zachrániť.“

„Dieťa“, obrátil sa zrazu jeden z policajtov na svojho kolegu, „kde je ten chlapec?“

„Neviem, ešte pred chvíľou tu bol.“

Na druhý deň sa článok v miestnych novinách opisujúci túto udalosť končil slovami: „Kam zmizol ten chlapček, nevedno, no pán Peter vtedy pochopil, že každý robí chyby, každý má za sebou množstvo pádov i omylov, ale aj množstvo víťazstiev, no to podstatné nie je v tom, byť stále ten naj, ale byť tu pre druhých, ako on bol tam v tej chvíli pre toho chlapca. Spoznal pravé hodnoty a pocítil naozajstné šťastie. Z rozhovoru s ním vieme, že sa chce zmeniť a ak by to bolo možné, vrátiť sa k svojej rodine a byť jej skutočnou hlavou. Určite sa mu to podarí, veď už spoznal šťastie. A to vďaka tomu, že dostal to, čo každého človeka od počiatku ľudstva poháňa vpred. Nádej.“

Vladimír Malec

Kristus MELCHIZEDECH

Kristus ako kňaz je v Liste Hebrejom prirovnávaný ku Melchizedechovi.

Tento Melchizedech, kráľ Salema, kňaz najvyššieho Boha, vyšiel totiž v ústrety Abrahámovi, ktorý sa vracal z porážky kráľov a požehnal ho. A Abrahám mu odovzdal desiatok zo všetkého. Jeho meno sa prekladá najprv ako kráľ spravodlivosti, ale aj ako kráľ Salema, čo znamená kráľ pokoja. Je bez matky, bez rodokmeňa, a ani jeho dni nemajú začiatku a ani jeho život konca. A tak je pripodobnený Božiemu Synovi a zostáva kňazom naveky (*Hebr 7, 1-3*).

V Prológu svätého apoštola Jána apoštola čítame: „Na počiatku bolo Slovo to Slovo bolo u Boha a to slovo bol Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho čo povstalo“ (*Jn 1, 1-2*).

To znamená že Ježiš nemá ľudský pôvod Nemá začiatok, lebo je od počiatku a nemá ani konca. Jeho kňazstvo nie je obmedzené iba na určité obdobie, ako to bolo v Starom zákone. Mnohí sa stali kňazmi, lebo im smrť bránila ostať, no tento, pretože zostáva naveky, má kňazstvo ktoré neprechádza na iného. Preto môže naveky spasiť tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu. Lebo žije stále, aby sa za nich prihovárал (*Hebr 7, 23-25*).

V Starom zákone si Boh na veľkňazskú službu rezervoval Áronovi a jeho synom. V knihe Exodus čítame:

Zavolaj k sebe spomedzi Izraelitov svojho brata Árona a jeho synov (*Ex 28, 1a*).

Ježiš Kristus nepochádzal z Áronovho rodu a preto je nazvaný kňazom podľa radu Melchizedechovho.

A toto je zrejmejšie, keď povstáva iný kňaz podobný Melchizedechovi, ktorý sa ním nestal podľa predpisu zákona o telesnom pôvode, ale mocou nezničiteľného života. Veď o ňom znie svedectvo: Ty si kňaz naveky podľa radu Melchizedechovho (*Hebr 7, 15-17*).

Ježiš ako kňaz neostáva sám. Pri svojom Nanebovstúpení dáva apoštolom príkaz:

Choďte teda a učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal a hľa ja so s vami po všetky dni až do skončenia sveta (*Mt 28, 19n*).

Ježiš svoju moc odovzdáva apoštolom a oni ju ďalej odovzdali svojim nástupcom. Je to ako reťaz ktorá pokračuje až do našich dní. Aj my sa máme stať účastnými na Kristovom kňazstve. Naše ruky raz budú konať tú istú obeť, ktorú konal Ježiš na dreve kríža. Naše ústa budú raz ohlasovať tie isté slová, ktoré ohlasoval Ježiš. Všetky tieto skutky však nikdy nebudeme konať v mene svojom, ale v mene Krista večného kňaza, ktorý ostáva naveky.

Jozef Surovček

Zaspomínajme ešte na leto ...

MINIŠTRANTSÝ TÁBOR 2006

alebo

"Denník bohoslovca na miništrantskom tábore."

V dňoch 24.07 - 28.07, počas letných prázdnin, sa v našom seminári v Spišskej Kapitule uskutočnil prvý týždeň prvého ročníka miništrantského tábora, ktorý pripravili naši bohoslovci s p o l u s predstavenými.

Počiatkové obavy bohoslovcov z nezvládnutia veľkého krdla uvrieskaných detí sa našťastie nenaplnili a rýchlo ich vystriedala nálada omnoho uvoľnenejšia a veselšia. Miništrantský dorast priniesol do našich priestorov osvieženie a život. Chodby a izby seminára sa zmenili na nepoznanie, z tmavých a nevlúdnych (len občas) kobiek sa stali slnečné a smiechom naplnené príjemné priestory. Pokúsim sa túto prázdninovú atmosféru trochu priblížiť aj vám ostatným vo forme denníka bohoslovca, ktorý s istou neochotou a nevôľou opúšťal svoje slobodné prázdninové chodníčky, no potom to vôbec nelutoval:

Deň prvý – Pondelok 24.07. PRÍCHOD

Vítali sme strapatých a neistých chlapcov 6. až 9. ročníka ZŠ s obrovskými batohmi na pleciah na vrátnici a uvádzali ich do izieb. Na vrátnici samozrejme po celý čas prebiehalo srd-

trošku viac. No všetci to zvládli a po ubytovaní sa uskutočnil prvý bod programu: úvodné stretnutie všetkých na učebni číslo 6. Všetci sme sa predstavili, aj predstavení, ajbohoslovci. Z predstavených boli v tomto týždni vedúcimi vicerektori vdp. Reguly a vdp. Škrabek. Z bohoslovcov Florián Volf, Marek Ondra, Marek Tomaga, Martin Kakalej, Matúš Reiner, Ján Szentkéreszty, Ján Obšišoš a Dominik Jamrich. Rozdelili sme

chlapcov do skupín: červení, modrý, zelení a žltí. Každú skupinu si vzali na starosť dvaja bohoslovci – vedúci. Keďže chlapci sa veľmi rýchlo uvoľnili a rozkecali, pristúpilo sa k druhému bodu: Prehliadke Kapituly, „biskupáku“ a katedrály. Rozdelení do dvoch skupín po rýchlej prehliadke Kapituly sme sa rútili kapitulskou ulicou až do rezidencie otca biskupa, kde vystrašená pani vrátnička takmer zalarmovala políciu. No nakoniec sme ju presvedčili sľubom, že nič neukradneme, tak nás pustila do vnútra. Potichu a s posvätnou úctou sme kráčali

ch o d b a m i a sieňami. Pripojil sa k nám aj kancelár Peter Majda, ktorý nám urobil pekný výklad. Dokonca aj otec biskup Štefka príbehol pozrieť sa na budúce nádeje seminára

a povzbudí ich. Potom sme s bázňou vstúpili do dôstojného šera katedrály. Tam sa všetci bez nepamínania správali všetci slušne, ako sa na poriadnych miništrantov a bohoslovcov patrí, s otvorenými ústami a vypleštenými očami.

Po návrate do „semíka“ sme usúdili, že ak sa chlapci niekde nevybláznia, ich energia perpetuum mobile môže explodovať. A šlo sa na futbal! Na ihrisku sa prejavili niektoré mladé športové talenty v takej miere, že aj poniektorí bohoslovci po márnej snahe dostať sa k lopte nakoniec len smutne postávali na okraji ihriska. Katolícka Cirkev vychováva veľké futbalové talenty! K žiadnemu úrazu nedošlo, tak sme šli na večeru. Vyhladované žalúdky asi spôsobili ďalšie obavy vicerektora Škrabeka, no v prvý deň sa ich podarilo nasýtiť. O 10:00 večierka, ktorú však po vzore bohoslovcov nikto nedodržel a život, smiech a hranie hazardných hier (hlavne kariet) prúdili až do hlbokaj noci.

Deň druhý: Utorok

Nedostatok spánku však ráno na nikom nebolo vidieť, tak deň začal na tunajšie pomery veľmi netypicky, rozcvičkou v átriu. Duchovia dávnych policajtov sa museli potešiť, pretože protesty a ignorancia sa objavili len zo strany bohoslovcov. Nasledovala sv. omša, na ktorej si sami miništranti ministrovali. Neodmysliteľné raňajky a potom prednášky z liturgie spojené s praxou. Štyri oddiely sa točili v kaplnke, tam sa priučali liturgickým predmetom pod vedením Flóra, v sakristii liturgickým knihám a rúcham, pod vedením Mareka O. a v učebni teórii a liturgii hodín, pod vedením Mareka T.. Všetko to fotil, teda celý miništrantský tábor, dokumentoval Hans. Keď sme sa po

skončení liturgického kurzu rútili dole schodami do jedálne ako stádo rožného dobytku, napadlo ma, že úbohé sestričky a tety kuchárky

už pri tom dunení oblieva pot. Tie deti boli totiž ešte hladnejší ako bohoslovci, ktorých prezývajú desiata egyptská rana... Ale znova sa po naplnení žalúdkov trochu upokojili. Čo však s tou neskrotiteľnou energiou? Do myčky! Väčšina detvákov bola nezvyknutá na takéto umývanie riadov, no nikto si nedovolil protestovať, tie prvé dni boli ešte absolútne poslušní. Naše skutočné osobnosti ešte nepoznali, preto sme si udržiavali rešpekt a úctu, tá však čoskoro pominula. Ale celkom zase nie, samozrejme. Ako pravé deti modernej počítačovej doby sa veľmi rýchlo naučili narábať s tak zložitými strojmi, ako sú naše staré myčky. Veľmi rýchlo sa skončilo a my sme sa vybrali na Spišský hrad. Pri vchode do hradu sa k nám pripojila naša, mimochodom veľmi sympatická mladá sprievodkyňa, ktorá sa ešte viac ako bohoslovcom páčila miništrantom. Tak sme mali pri dobýjaní obrovskej bašty aj veľmi kvalitný výklad, v mučiarni si niektorí chlapci dokonca aj vyskúšali dereš, klady a podobné veci. Radosť z utrpenia kamarátov nemala konca kraja. Skoro sme ich tam zabudli, no našou nedbanlivosťou sa im nejako podarilo vyslobodiť. Na nádvorí hradu sme dokonca dobyli aj stánky so suvenírmi, hlavne tie s hračkami, najmä zbraňami, boli úplne vydrancované (rád by som vedel, koľko peňazí tam tí krpci nechali, možno po tomto tábore celé ich rodiny

týždne hladovali). Výklad bol veľmi zaujímavý, no najväčší úspech zožal stredoveký záchod, tzv. vysernica. Tá bola ešte dlho po výlete skloňovaná vo všetkých možných pádoch. Po dobytí najvyššej veže a rozlúčke s peknou tetou sprievodkyňou sme šla-

pali do seminára plne naložení plastovými zbraňami a muníciou. Viac ako miništrantský tábor sme pripomínali súkromnú armádu nejakého drogového baróna z Kolumbie. Vicerektor Škrabek sa len chytal za hlavu. Túžbe podobne sa ozbrojiť sme my bohoslovci odolali vzhľadom na náš budúci duchovný stav. Večerné voľno v seminári sa zvrhlo na občiansku vojnu (Trochu prehánam). Ešte po

nástupe do seminára v septembri bolo možné v niektorých izbách nájsť žlté plastové projektily do pištoľí. Po návrate namiesto večere bola opekačka spojená s futbalom a inými hrami a nakoniec spoločné sedenie pri ohni s gitarou a spev dlho do hlbokéj noci...

Deň tretí: Streda

Po rannej rozcvičke a modlitbe sme pripravili balíčky, nasadli do Karosy a vybrali sa do Slovenského raja. Autobus sme nechali na parkovisku a vybrali sa do divočiny. Po krátkom brodení potokom sme narazili na hlavnú prekážku: rebriky. No až taká prekážka to nebola, ako sa rýchlo ukázalo, dokonca ani pre sestričky Kamilu a Vianeu, takže sme bez predpokladaných strát na životoch po dlhom blúdení lesmi dorazili na Kláštorisko. Tam sme mali romantickú pútnickú omšu v opravenom dome dávneho benediktína. Duchovne posilnení sme sa po krátkom prestávke vybrali späť. Cesta nazad trvala napriek únave a boľavým nohám podstatne rýchlejšie, tak sme našli náš autobus a v ňom v polospanku s hlavami udierajúcimi o sklo v pravidelnom rytme

a hlbokom tichu prerušovanom občasným chrápaním vracali do teplých postelí (aspoň sme my starší vtedy dúfali). No nesmiem spomenúť jednu zaujímavú vec, ktorá sa nám

Miništrantský tábor

tam v nebi, pardon, raji, stala. Jeden z malých stopárov, ako sa nosom ryjúc v zemi snažil zachytiť akúsi stopu, našiel v potoku kľúče od osobného auta, myslím, že to mal byť mercedes. Po návrate na parkovisko sme nášho šoféra našli rozprávať sa s poľskou rodinou, ktorá v lese stratila... Háďajte čo? Kľúče od auta! A boli to presne tie, ktoré sme my našli. Po-vedzte, aká je pravdepodobnosť takejto náhody?

to množstvo športových zážitkov, o ktorých by sa dala napísať kniha. No hlavne že aj tento posledný deň v športovom zápale sa zaobišiel bez úrazu. Večer sme my, na smrť unavení vedúci zráťavali body, aby sme určili konečného víťaza. Aj sme ho určili, len sa ma už nepýtajte, ktoré družstvo to bolo. Bol som v takom štádiu vyčerpanosti, že si už nepamätám takmer nič.

Deň štvrtý: Štvrtok

Po rannej roz-
cvičke, ktorá už ale
všetkým, ale naozaj
všetkým začínala
liezť na nervy a po ra-
ňajkách sa družstvá
jedno po druhom vy-
rútili na Pažicu hľadať
poklad. Hľadali sa
stopy, kúsky mapy
a indície, šikovne
ukryté Jankom Obši-
tošom v... skoro až
v myšiacich dierach

atď., preskúmaval sa terén až po Sivú bradu, uva-
žovalo sa a kombinovalo nabehajúc pritom kilo-
metre hore dole, až napokon družstvo červených
poklad našlo. Nebola to žiadna sladká odmena,
ako sa hlavne bohoslovci nádejali. Poklad spočíval
počte 50 bodov. Celý tento tábor, bol vlastne súťa-
žou, pričom sa na konci zráťavali body. (To som asi
mal spomenúť na začiatku.) Po spoločnej foto sme
sa vrátili do seminára. Nasledovala sv. omša a po
nej konečne nejaká intelektuálna záťaž: biblická
súťaž geniálne pripravená Jankom Szentkeresz-
ty. Družstvá oblečené do svojich farieb sediace
osobitne (to aby sa nepohrýzli), sa navzájom ohu-
rovali vedomosťami zo Svätého Písma, pričom
sme my bohoslovci únavou takmer padali zo stoli-
čiek. Zvíťazili tuším zelení. Po nej bol obed, ktorý už

asi spočíval
v dorážaní
posledných
zvyškov zá-
sob, myčka
a potom sa
vybehlo na
ihrisko. Tam
družstvá
mali odo-
hrať rozho-
dujúce zá-
pasy na
záver miniš-
trantského

tábora. Futbal, tenis, preťahovanie lanom, beh vo
vreciach a mnohé ďalšie nepomenovateľné hry mali
stráviť posledné zvyšky síl malých nezmarov. Bolo

Deň záverečný: Piatok

Nadišiel deň zúctovania
a odovzdávania diplomov
a cien. Na rozcvičku sa všetci
s radosťou vykašľali a šli na
omšu. Poslednú, rozlúčkovú
a pamätnú. Po nej raňajky
a ďakovanie sestričkám
a kuchárkam za ich starostli-
vosť a prácu mohutným po-
tleskom a potom vo veľkej
aule odovzdávanie cien. To
si vzal na starosť otec biskup
Štefan, každý z chlapcov sa
mu snažil čo najchlapskejšie

potriasť
rukou
a každý
prevzal
diplom
miniš-
trantské-
ho tábora
a balík
darčiekov.
Na veľkú
radosť nás
vedúcich,
už aj
chlapci

konečne prejavovali známky únavy, no ešte viac nás
potešilo, keď sme v očiach čítali radosť
a spokojnosť s tým čo u nás prežili. Odchá-
dzali síce unavení, no so svetlom v očiach,
čo pre nás bolo najkrajšou odmenou. A aké
sú konečné pocity? Bolo to krásne. S akým
hundraním sme niektorí na tento tábor pri-
chádzali, takí sme nakoniec zaň boli vďační.
Ďakujeme, páni miništranti a tešíme sa
o rok.

Marek Ondra

Úryvok z denníka druhého turnusu

Tak a naoko podobne, ale vlastne celkom inak pokračoval aj druhý týždeň našich nezmarov. Síce prišla druhá várka, znovu deti vyštavi-

li viac našich bohoslovcov a nie seba...(tak to už poväčšine býva). Ako najväčšia radosť tohto druhého týždňa, bola nočná hra, ktorá sa začala „podľa papierov“ presne o 24:00. Síce až o pol jednej sme začali vysvetlovať úkoly hry, lebo naši umordovaní spiaci - popri budení pri svetlách faklí, pomaly vyskakovali zo svojich vyhriatych obydlí na zadýchaných bunkách sa nevedeli v tej

rýchlosti zorientovať. Najprv im Rasto - náš Igor, pripravil príjemné prekvapenie v kryptách. Síce sme sa obišli bez väč-

ších zranení, boli poriadne zľaknutí. Veď popri jednej zažatej svieci vôjst do krypty, bol pre nich veľký problém. Proste nechcel nik vstúpiť prvý. Nakoniec sa však odvážili všetci, a nesmelo kráčali dolu schodmi. No prišlo to, na čo sa všetci tešili - na strašenie. Síce svojimi heftami sa nám snažili dať na javo, že sme aj tak trápni, a že oni sa ničoho nezľaknú. Ale zrazu sa čosi vo vnútri pohlo, postavilo, zakričalo, ...(a ani sekunda neprešla a už bola celá skupina von

z krypty s poobijanými hlavami.). Takto veselo to pokračovalo aj pri ďalších stanovištiach, ktoré sme im pripravili na Pažici. Na konci ich čakala odmena - veľikánska bonboniera. Avšak ako sme sa približovali nazad, do vyhriatych

postieľok, spustil sa hrozný lejak - vlastne to boli až krúpy. Tak do nitky úplne premoknutí sme sa akosi d o s u n u l i k posteliám. Veď o pol štvrtej ísť spať je aj na deti veľa, nie iba na bohoslovcov. A asi v takejto atmo-

sfére to pokračovalo až do piatku, po ktorom sme úplne vyčerpaní odchádzali z „brigády“, ktorá stála viac obety a sily ako tá klasická, ale spomienky nám ostanú neopísateľné. Snáď ešte k nim pridáme o rok ďalšie ...

A kto vlastne sme tam boli - v druhom turnuse? No predsa o. špirituál Ján Kuboš, Michal Pástor, Gustáv

Botúr, Ján Grivalský, Tomáš Székely, Marek Tomaga, Ľuboš Laškoty, Rasto Čellár, bratia Tarajovci a miništranti... (je ich veľa)

Akciu „miništranti“ pripravil a zostavil Martin Taraj

2. Zasvätenie sveta Božiemu Milosrdenstvu Svet, v ktorom žijeme, pripomínal pápež Ján Pavol II. v Lagievnikách, je plný zla, ktoré uvádza ľudstvo do b e z n á d e j e a „ničí výhľad na lepší zajtrajšok.“ Najväčšími nebezpečenstvami súčasnej doby sú: zabíjanie nenarodených, manipulovanie s ľudským životom, umelé oplodňovanie, zmeny genetického kódu a eutanázia. Dnes veľa ľudí zabudlo, že existuje Boh: „Dnešný človek žije tak, akoby Boh neexistoval a dokonca stavia seba samého na Jeho miesto. Nárokuje si právo zasahovať do tajomstva ľudského života, rozhodovať o jeho istotách, ohraničovať ľudský život cez manipuláciu genetiky a na ko niec určiť hranice smrti.“

Tak sa zdá, že zmýšľanie ľudí terajšieho veku - azda viac než predtým - sa stavia proti Bohu Milosrdenstva, nepočúva jeho hlas a snaží sa odstrániť zo života a zo srdca človeka aj myšlienku milosrdenstva. Lebo slovo a náplň milosrdenstva akoby znamenali obmedzenie pre človeka, ktorý v dôsledku nesmierneho a predtým nepoznaného pokroku vedy a techniky teraz oveľa väčšmi rozšíril svoje panstvo a podrobil si a ovládol zem.

V dobe, kedy je ľudstvo ohrozené zlom - vojnami, prenasledovaním, pošliapaním hodnôt života, Ján Pavol II. zasvätil svet Božiemu Milosrdenstvu, dajúc nám príklad, aby sme šli po jeho ceste oddania sa Bohu Milosrdenstva.

V prvej časti aktu zasvätenia sveta Božiemu Milosrdenstvu Ján Pavol II. vyznal vieru v Boha Milosrdenstva v mene celej Cirkvi: „Bože, Milosrdný Otče, ktorý si zjavil svoju lásku vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi a vylial si ju na nás v Duchu Svätom, Tešiteľovi, tebe dnes zverujeme osudy sveta i každého človeka.“

Človek 21. storočia ešte väčšmi pociťuje púšť života, strach pred nepoznaným, pred utrpením a samotou. V tomto kontexte hovorí Svätý Otec:

„Skoľ sa k nám hriešnym, vylieč naše slabosti, premôž všetko zlo, dovoľ, aby všetci obyvatelia zeme zakúsili Tvoje Milosrdenstvo, aby

v Tebe Trojjediný Bože vždy nachádzali prameň nádeje.“

V tejto modlitbe Ján Pavol II. predložil Bohu všetky slabosti človeka,

ktoré dnes ničia ľudskosť. Podobne Mojžiš predložil Bohu na Sinaji prosby za ľud, ktorý viedol do zaslúbenej zeme, lebo napriek všetkým milostiam bol neverný Bohu.

Ján Pavol II. akoby zbieral hlasy bolesti a utrpenia rozliate po celej zemi, aby ich predložil Bohu a prosil o milosrdenstvo.

Vyznanie viery v Boha Milosrdenstva je modlitba o milosrdenstvo. Je to dôležitý záväzok i právo Cirkvi v dobe sekularizácie života, opustenia Boha a života žitého spôsobom, „akoby Boha nebolo.“ Cirkev má povinnosť preukazovať milosrdenstvo, ako znak nádeje pre každého človeka.

Akt zasvätenia sa končí výzvou k modlitbe k milosrdnému Bohu formou Korunky k Božiemu Milosrdenstvu, ktorú nás naučila sestra Faustína prostredníctvom Pána Ježiša: „Večný Otče, pre bolestné umučenie a zmŕtvychvstanie Tvojho

Syna, maj milosrdenstvo s nami i s celým svetom! Amen.“

Modlitba o Milosrdenstvo je nasmerovaná k Bohu, Otcovi Milosrdenstva, prostredníctvom Božieho Syna, ktorý priniesol svetu milosrdenstvo cez svoju smrť i zmŕtvychvstanie. Ján Pavol II., vidiac potreby spoločnosti, prosí o milosrdenstvo pre celý svet: „Ako veľmi potrebuje dnešný svet milosrdenstvo! Na všetkých kontinentoch sveta sa z hlbín ľudského utrpenia vznáša volanie o milosrdenstvo.“

Milosrdenstvo je veľkou šancou na obnovenie srdca človeka, ktoré bolo zranené a poškodené hriechmi.

Akt zasvätenia urobený prostredníctvom Jána Pavla II. v Sanktuáriu Božieho Milosrden-

Božie Milosrdenstvo nádeje sveta

stva nás pobáda k osvojeniu si tejto modlitby. Toto osvojenie je príkazom dušpastiera – Svätého Otca, ktorý nás vyzýva k dennému zasväcovaniu sa Božiemu Milosrdenstvu.

Pokračovanie nabudúce
Spracoval: Vladimír Fedorek

Použitá literatúra:

Ján Pavol II., encyklika *Dives in misericordia* (1980). SSV, 1998.

Kowalská, F.: *Denníček*. PALLOTTI, 2003.

Machniak, *Informator pielgrzyna*, 2006, s. 8.

Akt zasvätenia sa Božiemu milosrdenstvu

*Ó, najmilosrdnejší Ježišu,
Tvoja dobrota je nekonečná
a pokladnica milostí
nevyčerpatelná.
Dôverujem bezhranične
Tvojmu milosrdenstvu,
ktoré prevyšuje všetky Tvoje diela.
Zasväcujem sa Ti celkom
a bezvýhradne,
aby som takto mohol žiť a smerovať
ku kresťanskej dokonalosti.
Túžim šíriť Tvoje milosrdenstvo tak,
že budem konať skutky
telesného a duchovného
milosrdenstva,
zvlášť sa starať
o obrátenie hriešnikov
a prinášať útechu tým,
ktorí potrebujú pomoc,
chorým a utrápeným.
Bdej teda nado mnou,
ó, Ježišu a chráň ma
ako svoje vlastníctvo a svoju chválu.
I keď sa niekedy chvejem strachom
a uvedomujem si svoju slabosť,
mám zároveň bezhraničnú dôveru
v Tvoje milosrdenstvo.
Kiež by všetci ľudia spoznali včas
nekonečnú hĺbku
Tvojho milosrdenstva,
uverili mu a oslavovali Ťa naveky.
Amen.*

...aby ľudia spolu hovorili

Boh nás oslovil. My sme ho vo svojom živote spoznali a vstúpili sme do vzťahu s ním. Tento vzťah je neustálym dialógom, keď Boh oslovuje človeka a človek oslovujúc Boha odpovedá na jeho túžbu komunikovať s nami a vytvárať s nami puto priateľstva.

Myšlienka dialógu preniká naše srdcia už nielen počas duchovných obnov. Uvedomujeme si predsa, že ak sám Boh pokladá za správne komunikovať s človekom, musíme i my sami

medzi sebou vytvárať mosty vzájomného poznania, porozumenia a obohatenia sa. Vo všetkom je nám vzorom Boh, ktorý nás miluje a ktorému dôverujeme.

Preto chce skupina bohoslovcov pod vedením kultúrneho referenta Tomáša organizovať večery dialógov s rôznymi osobnosťami predovšetkým duchovného života. V kresle pre hosťa sme už medzičasom privítali otcov biskupov Františka a Štefana a naposledy i súdneho vikára, pána profesora Dudu.

Bohoslovci touto cestou dostali príležitosť opýtať sa otcov biskupov na ich názory k rôznym aktuálnym otázkam i na postrehy a skúsenosti z ich osobného života. Diskusia s prof. Jánom Dudom bola zase zacielená na konkrétnu odbornú tému: Cirkev a štát, možná odluka Cirkvi od štátu a jej právna problematika. Zdá sa, že i toto stretnutie okrem kvalitného výkladu témy prinieslo do nášho spoločenstva množstvo zaujímavých postrehov a užitočných skúseností pastoračne činného kňaza.

Naše večery dialógov si pomaly nachádzajú stálych záujemcov z radov seminaristov a chceli by sme v nich pokračovať i v letnom semestri. Naším cieľom je totiž vytvoriť pokojnú rodinnú atmosféru spolu s pozvaným hosťom a zároveň vniesť i do zákulisných rozhovorov medzi seminaristami nové, dlho očakávané a možno i o niečo zaujímavejšie témy.

S otcami biskupmi máme predsa vždy o čom hovoriť a veľmi sa tešíme ich prítomnosti medzi nami. Záujem bohoslovcov v rozhovoroch s nimi sa koncentruje najmä na diecéznu synodu, náš život v seminári a osobné zblíženie sa s našimi pastiermi. Okrem toho máme záujem pozývať i rôzne iné osobnosti duchovného a kultúrneho života. V budúcnosti rátame i s témami o špeciálnej pastorácii, dávnej i nedávnej histórii, kultúre, ochrane kultúrnych pamiatok, cirkevnom i civilnom práve, misiách atď. Veríme, že večery dialógov sa stanú živou súčasťou seminárskeho života a prispejú k našej príprave na život vysvätených služobníkov Cirkvi.

Jozef Sukeník

Hodnota slobody alebo ponúknutá nádej

Začiatkom februára sme mali možnosť stretnúť sa s mladými ľuďmi, ktorí sa na prvý pohľad nijako neodlišovali od tých, ktorých bežne stretáme v našom každodennom kolobehu života. Aj keď už uplynuli tri mesiace, skúsenosť, ktorú sme zažili, ešte stále doznieva vo vnútri každého z nás.

Je pravdou, že až po odstupe času sa pohľad človeka a jeho vnímanie danej skutočnosti mení. Bolo nás desať „odvážlivcov“ zo Spišskej Kapituly, ktorí sme využili ponuku nášho priateľa - kňaza Petra Halkóciho a strávili sme víkend na fare v Sučanoch, spojený s návštevou väznice na výkon trestu pre mladistvých.

Keď som prvýkrát navštívil priestory tohto ústavu, mal som zmiešané pocity a priznám sa, že to so mnou riadne zakývalo. Veď predsa títo chlapi tam nie sú za odmenu. Iste aj z toho, čo človek zažil a videl vo vnútri, no hlavne z vedomia, že tí, ktorí sú tu, nemôžu tak jednoducho odísť, ako sme mohli my.

Znova sa mi potvrdila ľudská skúsenosť, že

Zrejme sú v živote situácie, na ktoré si dáme pozor až vtedy, keď sa sami popálime.

Na druhej strane skladal som obdiv pred tými, a nie je ich málo, ktorí úprimne ľutujú svoje poblúdenie a životné prešľapy. A vlastne to bol aj úmysel nášho stretnutia - prejaviť záujem o človeka a ponúknuť mu nádej, ktorá je tu pre každého. Totiž, človek môže mať všetko, čo si praje, a aj tak nemusí byť šťastný. A zase naopak, ako to povedal Sv. Otec Benedikt XVI. v príhovore k mladým väzňom v Ríme: „Človek môže byť pozbavený všetkého, vrátane zdravia a slobody, no napriek tomu môže prežívať duchovný pokoj“.¹

Osobné svedectva jednotlivých väzňov boli pre mňa knihami životných príbehov plných prelínania sa ľudskej slabosti, biedy a to najpodstatnejšie - ľútosti. Spomínam si na rozhovor s jedným z nich, ktorý sám povedal, že predtým, ako sa dostal do tohto ústavu, bol preňho Boh akým si výmyslom starých babiek a myslel si, že ho v živote nebude potrebovať. Teraz sám vydáva svedectvo, že neprejde deň, aby sa nestretol s Bohom v modlitbe. Väzni majú možnosť navštevovať bohoslužby a využiť du-

človek si začne vážiť hodnoty, ľudí a veci až vtedy, keď o ne prichádza. Zaiste, nie málo z tých mladých mužov si práve tu, vo vnútri povedalo - prečo som si nenechal poradiť od rodičov, od starších... Bohužiaľ, alebo chvála Bohu...?

chovnú pomoc od väzenského kaplána otca Petra. A aj keď ich prichádza nie veľa, tí, ktorí prídu, vedia čo hľadajú. Posilu. A tá ich aj niečo stojí, lebo neraz si vypočujú od spoluväzňov posmešné slova na svoju adresu. Tam som si

uvedomil, že to by prospelo aj nám, ktorým sa svätá omša, toto božské dianie na zemi, ten výstup človeka do neba a tá najdôležitejšia chvíľa celého dňa, stáva akousi rutinou, ktorá sa niekedy zdá, akoby nemala konca. Lebo neraz nevieme čo hľadáme v kostole.

1BENEDIKT XVI.: *Príhovor k mladistvým delikventom*. In: Katolícke noviny, 25. 3. 2007, s. 5.

Hodnota slobody dnes zaznieva na dennom poriadku, a tak to má byť. No neraz sa pýtame, či jej správne aj rozumieme. Filozofický pohľad nám predkladá definíciu, že sloboda je nezávislosť na žiadnej determinácii, teda na určení k niečomu. Viem, že tomu asi málokto porozumel, a tak si pomôžeme definíciou z antropológie, ktorá sa zaoberá človekom ako takým. Z kresťanského pohľadu ponúka poučku, ktorá hovorí, že pravá sloboda je schopnosť rozhodnúť sa pre dobro. No stačí sa pozrieť okolo seba a zistíme, že tomu tak nie je. Prečo? Možno preto, že každé zlo, každý hriech je ohraňením, ohraňením slobody.

Keď som sa týchto mladých mužov pýtal na ich pohľad na slobodu, tak sa zhodli v názore, že je to život slušného človeka, ktorý žije štandardným, priemerným životným štýlom. Svätý Otec Benedikt XVI. ponúka krátku úvahu na tému slobody, ako ju chápe Cirkev: „Sloboda je akýmsi odrazovým mostíkom na skok do nekonečného mora Božej Dobroty, ale môže sa stať aj naklonenou rovinou, po ktorej sa dá sklzánuť do priepasti hriechu a zla, a tak človek stráca slobodu a dôstojnosť“.¹

To je ten dar, ktorý by mal mať zaručený každý človek na tomto svete. Že tomu tak nie je, vieme. Jedni sú neslobodní neprávom a tí

druhí spravodlivo. Kristus však zomrel za všetkých a aj slobodu priniesol nám všetkým. Pre tých, ktorí sú za skutočnými mrežami, ponúka vnútornú slobodu ducha. Čo však je k tomu potrebné? Otvoriť svoje vnútro. Nechať Boha vstúpiť do svojho srdca, lebo on si neslobodného väzňa, ktorým mnohí pohrdajú, tak hlboko váži, že nevstúpi, ak ho nepozveš a pritom ťa môže v okamihu „vymazať“ z tohto sveta. No on to nerobí, lebo vie iba milovať.

To isté však ponúka aj tým, ktorí sú „väzňami na slobode“. Boh ponúkol svoju ruku a myslí to úprimne. A čo ty nato povieš?

Nuž pozývam seba aj vás k múdrosti, ktorá podľa svätopisca knihy Múdrosti spočíva v milovaní Boha. Táto pravá múdrosť pochádza od Boha, lebo je jeho darom. On totiž dáva človeku srdce schopné rozoznávať dobré od zlého.

1 Tamže.

Luboš Laškoty

*Bože dobrý, s plačom ťa prosím,
odpušť mi všetko, čo na srdci nosím.
Bol som zlý k rodičom, teraz ma to mrzí,
kľáčim tu pred tebou a tečú mi slzy.
Chcem napraviť svoj život, dôverovať v teba,
keď dôjde môj čas, chcem putovať do neba.*

(mladistvý odsúdený Patrik B.)

ГОСПОДИ ИСУСЕ ХРИСТЕ, СЫНЕ БОЖІЙ, ПОМИЛУЙ МЯ ГРѢШНАГО

Hospodi Isuse Christe, Syne Božij, pomiluj mja hrišnah.
 Pane Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym.

Toto sú slová tzv. *Ježišovej modlitby*, klenotu duchovnosti východného kresťanstva, stáročiami overeného spôsobu duchovného rastu. Tento druh modlitby, pochádzajúci z praxe mystického prúdu Východu, hesachyzmu, má svoje korene v tradícii gréckych Otcov ranného stredoveku, ba vlastne už v praxi pustovníkov, tzv. otcov púšte, prvých kresťanských storočí.

Jej odôvodnenie nachádzame vo Svätom písme, v slovách Skutkov apoštolských (Sk 2, 21): "Každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený". Jeden z jej najhorlivejších šíriteľov bol Papisij Veličkovskij, ktorý na konci 18. storočia vydal tzv. Filokáliu, čiže zbierku výrokov cirkevných Otcov o tomto spôsobe modlitby. Čo je podľa neho jej cieľom a zmyslom? "Neustále nosiť vo svojom srdci najsladšieho Ježiša a byť zapálený láskou k nemu v ustavičnej spomienke jeho mena."

Táto modlitba sa nazýva aj *vzývanie mena, či modlitba srdca*. Vo východnej duchovnosti je výraz „srdce“ jedným zo základných termínov. Srdce sa chápe samozrejme nie v zmysle biologickom, ani v zmysle prenesenom, ako výraz našej citovosti, ale označuje sa ním duchovný rozmer. Srdce je centrom ľudskej osoby, je miestom, kde sa spájajú korene duše i tela, je to životodarný prameň nášho bytia. V Svätom písme, sa pri použití slova srdce, myslí fyzický orgán asi desaťkrát, zatiaľ čo viac ako tisíckrát sa pod slovom srdce má na mysli nástroj a miesto rozličných psychologických funkcií a pochodov. Gréčtina sprvoti používala na označenie tejto ľudskej schopnosti označenie „nús“, teda myseľ, rozum, ale už od 5. storočia badáme návrat k biblickejšiemu pojmu „kardia“, srdce. V ruskej duchovnosti sa termíny rozum a srdce používajú takmer ako totožné a vzájomne vymeniteľné, aj keď v bežnej, hovorovej reči sa pod slovom „rozum, um“ má viac na mysli schopnosť uvažovať a posudzovať, zatiaľ čo „srdce“ je pre človeka tým, čo mu bezprostredne umožňuje poznávať a precitovať životné hodnoty.

Teofan Ztvorník, jeden z najväčších ruských a východných teológov vôbec, sa v svojich početných spisoch často venuje otázke „srdca“, pripisujúc srdcu základnú dôležitosť pre život. Tak ako

je srdce v materiálnom zmysle považované za centrum fyzického života, takisto je centrom duchovného života. „Srdcom“ človek precituje všetko to, čo sa dotýka osoby, srdce zachováva v sebe energiu všetkej sily duše i tela. Človek je taký, aké je jeho „srdce“. Modlitba Ježišova takto pozostáva v zostúpení z úrovne čisto rozumovej, intelektuálnej, do nášho srdca, do centra nášho „ja“. Tento duchovný rozmer je prepotrebný zvlášť v našej dobe, ktorá svojím životným rytmom a zameraním privádza skôr k duchovnej nestálosti, roztržitosťi a k pocitu frustrácie. Jej slová sú vzaté zo slov evanjelia – bol to prosebný výkrik slepca sediaceho na kraji cesty do Jericha – "Ježišu, Synu Dávidov, zmiluj sa nado mnou!" A Pán sa zastavil, dovolil slepcevi priblížiť sa k nemu a navrátil mu zrak. Navrátenie duchovného zraku, dar svetla, to je aj jeden z cieľov a výsledkov tejto modlitby.

Cez opakovanie Ježišovho mena sa dostaneme do stavu odpútania, nechávame svoje triviálne alebo zhubné myšlienky, táto modlitba nás môže s Božou milosťou viesť od roztrieštenosti k zjednoteniu, od rozptýlenia a mnohoznačnosti k jednote, aby sme dokázali zastaviť neustávajúci nával myšlienok, zbytočné

myšlienky tak odhadzujeme a nahradzujeme ich myšlienkou na Ježiša. Opakovanie Ježišovej modlitby, keď je prednášané s úprimnosťou a vnútornou koncentráciou, má dva účinky - robí našu modlitbu jednotnejšou a zároveň vnútornejšou. Vzývanie mena, pokiaľ je správne praktizované, vedie každého človeka k hlbšiemu a ozajstnejšiemu prístupu, k bytiu. Neizoluje ho od ostatných, ale ho viaže k nim

Ako sa modliť Ježišovu modlitbu.

Vzývanie mena je modlitbou nanajvyššou jednoduchou, dostupnou každému kresťanovi, ale zároveň je to modlitba, ktorá vedie k najhlbším tajomstvám kontemplácie.

Na otázku akým spôsobom sa ju modliť, nemusí nikto hľadať striktné stanovený návod. Lebo sa ju môžeme modliť spoločne, hoci bežnejšia prax je osamote, prednášať ju Bohu ticho alebo nahlas, hocikým na ktoromkoľvek mieste v akomkoľvek čase. Je práve taká vhodná pre začiatočníka, ako aj

pre pokročilého, na púšti, v meste - všade má svoje miesto. Je to rovnako vhodná modlitba pre laikov, pre manželov, pre robotníkov i pre kňazov. Spočíva v prostom opakovaní slov: „Pane Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym“, a prostredníctvom týchto slov v tichom prebývaní v Božej prítomnosti. Ak sa správne praktizuje, prináša hlboký pokoj, vnútorné stíšenie a sústredenosť a aspoň pokiaľ dostaneme tú milosť, aj slovami nevyjadriteľné pociťovanie Božej prítomnosti, čo je vlastne jadrom hesachyzmu. .

Gréci Otcovia k tejto modlitbe pripájali aj istú techniku dýchania, čo malo do modlitby zapojiť celého človeka i s jeho telom a tiež napomôcť jej preniknutiu do srdca. Dýchanie spočívalo zväčša v tom, že sa pri nádychu opakovala prvá časť modlitby: „Pane Ježišu Kriste, Synu Boží,“ a pri výdychu jej druhá časť: „zmiluj sa nado mnou hriešnym.“ No jestvovali aj iné techniky. Takýto spôsob dýchania však vôbec nie je nevyhnutným, je to skôr pomôcka. Technika dýchania je plne nahradená vyslovovaním modlitby, krátkym odpočinkom alebo prestávkou po každom vyslovení modlitby, jemným dýchaním a pripútaním mysle k slovám modlitby.

Takto sa môžeme modliť vždy a všade, pri jednoduchej manuálnej práci, na ulici, pri čakaní na autobus atď. ako strelnú modlitbu, no je dôležité modliť sa ju aj pravidelne, bez rozptyľovania sa inou činnosťou.

Podľa Východných Otcov by sme si nemali vo svojej mysli utvárať žiadne obrazy Spasiteľa (neikonickosť) Je to nediskurzívne a neikonické čakanie na Boha. „Lebo ľudia, ktorí naozaj niečo urobia, sú tí, ktorí robia v jednej chvíli jednu vec.“ Ktokoľvek by chcel praktizovať túto modlitbu dlho každý deň, a pri tom uplatniť kontrolu dychu, potrebuje nájsť „starca“ - skúseného duchovného vodcu. Táto modlitba sa dá praktizovať aj bez „starca“ bezpečne, pokiaľ sa modlí obmedzenú dobu. Pre začiatočníkov nie dlhšie ako 5 - 15 minút denne, aby sa nenarušil prirodzený rytmus tela. Vtedy nemyslite na to, že vzývate meno. Myslite len na Ježiša samého. Hovorte jeho meno pomaly a s pokojom.

Keď začíname túto modlitbu praktizovať, môžeme cítiť, že je to pre nás ťažké, príliš namáhavé, či suchopárne alebo sa rôzne okolnosti snažia brániť nám pravidelne sa modliť, čo nakoniec cítime aj pri iných spôsoboch modlitby. Východní Otcovia hovoria, že je to útok Zlého. Prečo je tento útok niekedy taký mocný, vyplýva z toho čo v sebe táto modlitba skrýva. Ježišova modlitba vyjadruje vtelenie a Trojicu. Hovorí o dvoch prirodzenostiach Krista o jeho ľudskosti - vyjadrené menom Ježiš. Jeho večné Božstvo vyjadruje v oslovení Pane a Synu

Boží. Implicitne hovorí o troch Osobách, hoci sa obracia na druhú Osobu, na Ježiša, ale on sa upína na Otca - preto je nazývaný Syn Boží. Upína sa na Svätého Ducha, ktorý je prítomný v modlitbe. Ako hovorí Písmo : „Preto vám dávam na vedomie, že nikto hovoriaci v Duchu Božom nepovie: „Prekliaty Ježiš! „, A nikto nemôže povedať „Pán Ježiš! „, - ak nie vo Svätom Duchu. To všetko prebieha v kruhovom pohybe vzostupnom a zostupnom, pričom pri prvej časti stúpame hore k Bohu, v druhej sa vraciame k sebe s výčitkou svedomia... nado mnou hriešnym. „Svätý Duch, ktorý sa modlí v srdci, vyslovuje vyššiu prosbu, než je tá, ktorá je v našom vlastnom vedomí. Modlitba Svätého Ducha je tiež našou vlastnou modlitbou, ktorú my sami máme v srdci a potom je vždycky vypočutá.“ Sama modlitba neobsahuje len kajúcne volanie, ale tiež istotu odpustenia a obnovu. Je výrazom života vo Svätom Duchu a akoby „dychom Ducha“ „barometer duchovného života.“ Je znovuoobjavením a prejavením sa milosti krstu.

Na Východe sa používa v spojení s touto modlitbou ako pomôcka istý druh ruženca, čotky, viazané z čiernej alebo tmavej vlny. Majú väčšinou sto uzlov, rozdelených po desiatkach, ale ich počet nie je dôležitý. Čotky pomáhajú pri koncentracii a ustanovení pravidelného rytmu. No môžeme na túto modlitbu použiť aj obyčajný ruženec. Dôležité je, aby sme pri modlitbe zamestnali svoje ruky, pomôžeme tým upokojeniu tela a celkovej sústrednosti na modlitbu. Neodporúča sa kvantitatívne meranie. Biskup Teofan nám dáva radu: „Nerob si starosti s tým koľko ráz povieš modlitbu. Tvojou hlavnou starosťou by malo byť, aby mohla vytrysknúť z tvojho srdca so vzrastajúcou silou ako prameň živej vody.“

Najdôležitejšie v Ježišovej modlitbe nie je samotné opakovanie alebo dýchanie, ale to, ku komu hovoríme. Ježišova modlitba nie je pomôckou, ktorá nám ma uľahčiť koncentráciu, alebo relaxáciu, nie je to príklad „kresťanskej jogy“ ani typ Transcendentálnej meditácie či kresťanskej mantry.

Táto modlitba je vzývaním Osoby - Boha, ktorý sa stal človekom. Je to vzývanie Ježiša Krista, nášho osobného spasiteľa. Kontextom Ježišovej modlitby je predovšetkým viera. Nevzývame Meno ako izolovaní jednotlivci, ktorí sa spoliehajú na vlastné vnútorné sily, ale ako členovia spoločenstva, členovia Cirkvi.¹

Marek Ondra

1 Tieto a ďalšie informácie možno nájsť na webstránkach našich bratov gréckokatolíkov.

Mir vsim!

Aj povolanie potrebuje vzor

V niektorom čísle BRÁZDY ma zaujalo vyjadrenie bohoslovca, ktorý hovoril v tom zmysle, že aj on potrebuje kňazský vzor. Súhlasím s jeho vyjadrením.

Vzor kňaza v mojej mladosti som našiel v Mons. Viktorovi Trstenskom. Keď som mal jedenásť rokov prišiel do Starej Lubovne. Z Božej prozreteľnosti zachytil najdôležitejšie roky môjho života.

Jeho pobyt v Starej Lubovni bol požehnaný. Po prvýkrát tam prišiel ako kaplán v roku 1933. Vtedy určite netušil, že jeho druhý príchod bude poznačený životnými skúsenosťami z „väzenskej univerzity“. Vystriedal 24 väznic a táborov. Dobrý chýr ho predchádzal. Veriaci Lubovne sa na jeho príchod veľmi tešili. Ako miništranti sme boli tak isto veľmi zvedaví.

A skutočne, stal sa dobrým otcom veriacich. Usmievavý, vytrvalý, vždy ochotný pomôcť, dobrý psychológ, teologicky fundovaný kňaz. Jedným slovom charizmatická osobnosť.

Spolu so spoločenstvom Školských sestier sv. Františka, neúnavne pracoval na pozdvihnutí duchovnej úrovne farnosti. A hoci bol vo farnosti relatívne krátko, ovocie jeho životného príkladu sa prejavuje dodnes. Tucet kňazov a také isté množstvo rehoľných sestier vďačí za prvý impulz k povolaniu, priamo či nepriamo práve jemu.

Stal sa aj ochrancom rodín. Okrem iného veľa úsilia vkladal do katechézy v škole

i v kostole. Využíval aj možnosť prihovoriť sa ľuďom prostredníctvom listov a pozdravov. Samozrejme, že sa to vtedajšej vládnej moci nepáčilo.

A k tomu ešte starostlivosť o ubiedených a osamelých. Štedrá večera na fare pre osamelých starých ľudí v meste bola aj jedným z dôvodov prečo mu bol vzatý štátny súhlas a v roku 1974 musel odísť. Z obdobia keď už nemal štátny súhlas, ale bol ešte na fare pochádza aj fotografia pred Lurdskou jaskyňou vo farskej záhrade. Obdivoval som vtedy jeho hrdinskú vyrovnanosť.

Mons. Viktor Trstenský bol bojovníkom za Božiu vec. Jeho osoba sa identicky zjednotila s osobou Božieho sluhu biskupa Jána Vojtaššáka. Celý jeho život bol vlastne predĺžením života spišského biskupa – mučeníka. Ak ste podali ruku „monsiňorovi“, ako sme ho veštcí volali, mohli ste v nej cítiť Vojtaššákov tep srdca. Jeho životnou túžbou bolo dožiť sa blahorečenia Božieho sluhu. Modlitbu za jeho bla-

horečenie, ktorú sám napísal a modlíme sa ju dodnes, on sa už modliť nemusí. Verím, že budú spolu orodovať za seminár, diecézu i veriacich Slovenska.

*Mons. Ján Zentko,
biskupský vikár – Spišská Kapitula.*

Rozdiel medzi PÁDOM A SLOBODNÝM LETOM

V živote človeka obyčajne prichádza obdobie, keď sa náboženský spôsob života sprotiví a postupne prestane používať. Najčastejšie obdobie tohto príchodu je pocit osobnej istoty. Mladý človek prestáva byť závislý na rodičoch, stavia sa na svoje nohy a vidí, že to ide. Príde pýcha a s ňou chuť byť ako Boh – slobodný. Osamostatniť sa, to je dobrá vec, ale vedieť nájsť hranice slobody, je už ťažšie.

Už od dávna ľudia pozorovali let vtákov a snívali o slobode. Aká čistá je sloboda vo vzduchu, ale aj tu si človek uvedomuje svoju obmedzenosť a veľkosť toho, kto stvoril tú krásu okolo neho. Človek túži po slobode a po šťastí, nemá rád obmedzenia. Ale je rozdiel medzi slobodou letu orla alebo lietadla a voľným pádom. Let sa dá ovládať, vtedy je letec pánom situácie, ale pád je určený gravitačným zákonom – ťahá vždy smerom dole. Na tomto príklade vidíme, kto je slobodnejší. Ak sa mladý človek nestará o nijaké hodnoty a chce si iba užívať, tak padá ako kameň. V tomto prechode spod kontroly rodičov k osobnej zodpovednosti sa často stáva, že mladý majú šancu kadečo skúsiť z toho, čo im doteraz niekto zakazoval. Mnohým zachutí hriech, a aby si ospravedlnili svoje počínanie, začnú nadávať na každého, kto im bráni v tomto nesprávnom spôsobe života. Chcú byť slobodní, ale neuvedomujú si to, že každé padajúce alebo neovládané teleso musí naraziť na nejakú prekážku. Padáť dokáže každé teleso, ale nie každé je schopné samo od seba vzniesť sa vyššie. Na lietanie musí byť prispôbené. Boh prispôbil vtáčie kosti tým,

že sú duté, telo má aerodynamický tvar, krídla sú ľahké a pevné, svaly dokážu dať obrovský výkon, vzhľadom na to aké sú malé. Semená rôznych bylín a stromov sú prispôbené na to, aby mohli byť nesené vetrom. Takto sú prispôbené obyčajné zvieratá a rastliny. Človek má väčšiu hodnotu, a preto potrebuje dokonalejšiu konštrukciu. Od Boha dostal omnoho viac, ako všetky ostatné tvory. Dostal rozum a slobodnú vôľu. Pôsobenie rozumu vidíme skoro všade, ale prejavy slobodnej vôle už niesu také samozrejmé.

Asi každý by chcel byť plnohodnotným človekom, nik nechce byť menejcenný. Ak má človek rozum a vôľu ako základné znaky, ktorými sa odlišuje od zvierat, tak nemôže byť plnohodnotný v tom prípade, že použije iba rozum a vôľu zanedbá. Zaujímavé je aj pomenovanie slobodná vôľa. Treba si všimnúť aj druhé slovo v tomto názve – vôľa. Slobodná vôľa pre človeka neznamená, že môže robiť čo chce, a nik ho nesmie obmedzovať. Vôľa je schopnosť prinútiť sa k nejakej činnosti.

Prajem všetkým ľuďom, aby sa stali plnohodnotnými a boli sami sebou. Aby oni boli pánmi nad letom svojho života a mali silu bojovať s každým zlom, ktoré ich ťahá smerom dole a obmedzuje v slobodnom stúpaní k Bohu.

Dominik Jamrich

Zvádzal si ma Pane a nechal som sa zviest'...

Zvádzal si ma, Pane, nuž dal som sa zviest', uchoopil si ma a premohol (Jer 1, 7a). Takto a možno aj ináč, by sa dalo charakterizovať každé povolanie... Aj teraz máme medzi sebou diakonov, ktorých formácia v seminári sa chýli ku koncu. Niektorí sme s nimi prežili viac, iní menej rokov, ale hádam pre každého boli vzájomným obohatením. Samozrejme, nenechali sme ich na pokoji a každého sme prosili, aby nám odpovedal ma dve otázky. Istotne to neboli od nich posledné slová, a ja verím, že ešte budete i nich veľa počuť.

1. Čo myslíš, čo najviac pomôže k duchovnému rastu bohoslovca?

Často som si aj ja kládol túto otázku: „Čo najviac pomôže môjmu duchovnému rastu?“ Po šiestich rokoch v seminári môžem povedať, že práca s veľkou vierou a vytrvalosťou, účinnosťou ale predovšetkým s veľkou láskou a radosťou. Iba takto môže každý kandidát duchovne rásť. Iba tak bude účinne pracovať vo vinici Pánovej.

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcovi?

Slová: Buďte svätí a vytrvajte.

Lebo bez vytrvalosti niet svätosti a bez svätosti niet vytrvalosti. Svätosť je dar, ktorý nám Boh „môže“ dať, lebo preto nás stvoril.

Svätými sa môžeme a máme stať preto, aby naplno v nás mohol žiť Kristus svojím životom a tak aby sme tohto Krista dávali ďalej – celému svetu. Dnešný svet potrebuje príklad Kristovej lásky. Je potrebné ustavične pracovať na živote modlitby

František Bebko

1. O čo by sa mal bohoslovec v seminári najviac snažiť?

Určite moja odpoveď nebude čosi svetoborné, skôr myslím, že len zopakujem to, čo odporúča celá Cirkev, ku ktorej sa s láskou pripájam. Bohoslovec by sa mal najviac snažiť nadobudnúť a potom i ďalej prehlbovať svoj osobný vzťah ku Kristovi. To je jeho základ a na tejto Skale stojí jeho povolanie a poslanie v Cirkvi aj vo svete. Mal by

vedieť nielen to, kto bol Kristus, ale aký je teraz a zvlášť aký je „ku mne“. S tým úzko súvisí i postoj

vrúcnej a nedeliteľnej lásky k Cirkvi, ktorý sa mi zdá, že dnes akosi pokrivkáva. Dôkazom toho je i žalostný záujem o náuku Cirkvi. Málokoho dnes nadchýňa, čo hovorí pápež, málo sa medzi nami s nadšením hovorí a diskutuje o jeho slovách.

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcovi?

Použijem slová Petra Cmoríka: „Budem sa snažiť snažiť.“ Snažme sa viac snažiť pripodobniť vyššie uvedeným slovám. A ak to niekomu nestačí, tak mu odporúčam, aby na sebe „makal“, aby si osvojil ducha obety. Mnohí kňazi totiž pripúšťajú, že v seminári spohodlneli (zdá sa, že ich to neopustilo i neskôr).

Ján Bystriansky

1. Čo by chcel odkázať bohoslovcovi?

Formácia v seminári sa dotýka 4 sfér. A to: duchovnej, intelektuálnej, osobnostnej a pastoračnej. Preto by som chcel každému jednému bohoslovcovi odkázať asi len toľko, aby bol v prvom rade človekom. Aby sa v prvom rade formoval po tej osobnostnej stránke, aby tak potom tie ostatné formačné mohutnosti mohli byť stavané na dobrom základe.

A po druhé, nenechajte sa riadiť predsudkami, ktoré si vytvoríte len na základe počutia. Ale názor o druhom si vytvárajte vždy na základe vlastnej skúsenosti. A neškatulkujte si ľudí, ale sa byť voči každému otvorení a láskaví, lebo človek sa neustále vyvíja a mení.

2. Na čo by sa mal kňaz v pastorácii najviac zamerať?

Dost ťažko sa mi je k tejto otázke vyjadriť, lebo v podstate som s pastoráciou nemal až takú veľkú skúsenosť. Ale myslím si, že aj kňaz by mal kráčať s dobou. Mal by sa vedieť vžiť do zmysľania ľudí, ktorých bude mať pred sebou. Preto je potrebné, aby bol určitým spôsobom flexibilný. Mal by sa naučiť využívať aj moderné výtvarné nástroje dnešnej doby a všetko to správnym spôsobom aplikovať na evanjeliový radikalizmus. Snáď budem vedieť k tomu povedať niečo viac po paru rokoch v pastorácii. Lebo ako sa hovorí: „Teória môže byť dobrá, ale prax ukáže svoje...“

Ján Červeň

1. Čím by si chcel osloviť ľudí?

„Myslím si, že kňaz môže človeka osloviť iba jediným, a to svojím životom. Samozrejme nie hocikakým, ale životom lásky, životom slova a životom skutkov. Čo to znamená? Znamená to, mať otvorené srdce pre potreby iných a dokazovať, že moje skutky nie sú ničो iné, čo moje slová, ale že

moje skutky sú opravdivou, pravou kópiou mojich slov. A teda týmto by som chcel aj ja osloviť ľudí.

Či to takto dokážem neviem, ale modlím sa za to a verím, že mi v tom náš Pán pomôže.“

2. Čo by si odkázal svojim spolubratom?

„Bratia bohoslovci, nikdy nezabúdajte na to k čomu je každý z nás povolaný, že sme povolaní, aby sme išli a hlásali evanjelium. A hlásali ho nie Bohu, nie zvieratám, ale človeku - každému človeku.

Sme tu teda pre ľudí. A keďže sme tu pre nich, tak sa máme k nim vždy aj tak správať – ĽUDSKY. Tak akoby sme aj mi chceli, aby sa aj oni správali k nám. Nezabudnite na to.“

Mikuláš Grich

1. Ako budovať v seminári bratské spoločenstvo?

O seminári sa hovorí, že je jednou veľkou rodinou. Áno je to pravda, avšak často sa stáva, že dochádza ku konfliktom, neláske. Ako budovať teda to ozajstné bratské spoločenstvo? Podľa vzoru Ježiša Krista. On má byť pre nás tým prvým vzorom. Rozdával lásku, pokoj, pomá-

hal ľuďom..., a to je poslanie aj každého z nás. Teda každý musí začať od seba. Skúmať seba samého a odstraňovať to čo spôsobuje bolesť iným. Všimnúť si potreby blížneho, upozorniť ak koná niečo zlé a priložiť ruku k dielu. Všetci sme tvorcami svojho šťastia, ale aj šťastia iných, tých s ktorými sa stretávame. Ako budovať spoločenstvo lásky nám ukázali mnohí velikáni sveta; Matka Tereza, Ján Pavol II., i Boží sluha Ján Vojtaššák. Berme si od nich príklad obetavej lásky a budeme aj my prispievať k bratskému spoločenstvu. Majme v srdci aj slová: *Svet bude o toľko krajší o koľko my budeme lepši.*

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcem?

Vidíte, že doba je ťažká. „Všetko, čo chcete aby ľudia robili vám, robte aj vy im“ (Mt 7, 12). Tieto slová majte stále vo svojom srdci. Buďte ľuďmi podľa vzoru Ježiša Krista. Venujte mu čo najviac času a to pri adorácii a modlitbe. On si Vás pripraví na službu ku ktorej smerujete. Povedali ste Bohu svoje áno, teda odovzdajte celý svoj život do rúk Ježiša a Márie. Všimajte si svojho spolubrata a pomôžte mu ak má nejakú ťažkosť, problém. Buďte ľuďmi s veľkým milujúcim srdcom, ale skromnými a pokornými. Uisťujem Vás o svojich modlitbách a sprievádzam Vás na vašej ceste ku kňazstvu.

Marián Hlavatý

1. Čo myslíš, čo je potrebné urobiť, aby platilo, že kňaz tu má byť pre všetkých?

Predovšetkým kňaz si musí uvedomiť, že je tu pre ľudí a nemyslieť si, že všetci ľudia sú tu pre neho.

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcem?

Aby sa predovšetkým usilovali o múdrosť a snažili sa ju vždy hľadať. Hlavne múdrosť pre seba, ale aj o to, aby vedeli múdro poradiť iným. Ako to dosiahnuť? Svätý Ján z Kríža hovorí: „Pravá múdrosť k nám prichádza skrze lásku, mlčanie a sebazapieranie.“

Jozef Holubčík

1. Ktorú čnosť by mal kňaz v sebe najviac rozvíjať a prečo?

Osobne si cením vernosť v kňazskej službe až do konca, lebo človek aj keď upadá do hriechu, predsa vstane a snaží sa pokračovať v plnení kňazských povinností. Vernosť = úsilie zostať s Pánom až do konca.

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcem?

Aby si zachovali pravú kresťanskú vieru a nenechali sa ničím znechutiť. A to aj napriek tomu, čo zažívajú tu a zažívajú aj v budúcnosti. Nech sú im modlitba a sviatosti majákom, ktorý im nikdy nezhasne.

Milan Kerdík

1. Človeka v živote stretá mnoho skúšok, ako ich najlepšie prekonať?

Nikto z nás sa nevyhne rozličným skúškam v živote. Štúdium, práca, súkromný život... nijaký životný úsek nie je od nich oslobodený. Ani život s Bohom nie je výnimkou – niekedy dokonca cítime, ako by nás Boh opustil práve vtedy, keď ho najviac potrebujeme. Keď si v evanjéliu všimneme, ako ľudsky

najťažšie okamihy svojho života – tesne pred kľúčovými udalosťami spásy – prežíval Ježiš, nájdeme ho v Getsemanskej záhrade na kolenách, v Božej blízkosti... Modlitba a sviatostný život boli pri riešení ťažkostí vždy tým najúčinnnejším riešením aj u jeho verných nasledovníkov – apoštolmi počnúc až po veľkých svedkov viery dnešných dní (Ján Pavol II., Matka Terézia, brat Roger z Taizé...). V mojom živote je pri prekonávaní rôznych prekážok mojím veľkým vzorom blahoslavený Ján XXIII., ktorému dejiny dali prímenie „pápež pokoja“. On vždy prízvukoval – a svedčí o tom celý jeho život – že Boží pokoj v srdci človeka dokáže prekonať i tú najväčšiu bariéru, pretože „s pokojom ruka v ruke kráča rozvaha, s rozvahou múdrosť, s múdrosťou pokora a s pokorou láska“. Myslím si teda, že každý, menší či väčší problém je potrebné začať riešiť v Božej blízkosti prosbou o pokoj. O to sa chcem snažiť a o to chcem prosiť pre seba i pre všetkých skúšaných.

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcovi?

V kontexte vyššie povedaného želim nielen bohoslovcovi, ale nám všetkým, aby sme nepretržite ostávali v Ježišovej blízkosti a aby sme dozrievali pri jeho nohách. Bol to on, čo v nás začal dobré dielo, a ak sa mu ponúkneme so všetkým, čím sme, vrátane našich slabostí a nedokonalostí – nebojme sa; on ho dokončí.

Stanislav Kocúr

1. Ako najlepšie nasledovať Ježiša?

Kardinál Tomáš Špidlík v jednej svojej knihe uvádza námietku niekoľkých autorov proti pojmu „nasledovať Ježiša“. Títo autori hovoria, že kresťan nemá „nasledovať Ježiša“, čo je skôr vonkajšie, ale má „žiť s Ježišom“. Kardinál Špidlík hovorí, že námietka je povrchná. Nik nemôže „ísť s Ježišom“ ak „nekráča s Ježišom“. Aj ja, ako každý

z nás, chcem ísť „s Ježišom“, musím „ísť s Ježišom“.

Nestačí len počúvať jeho slovo, hľadiť na jeho príklad, ale je zvlášť potrebné prosieť o dobrú vôľu a veľkú silu prijímať jeho milosti a vedenie, ktoré mi ponúka.

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcovi?

Čas 6 rokov seminárnej formácie je klamný. Zvädza človeka k presvedčeniu, že má mnoho času. Tak je bohoslovec pokúšaný odkladať mnoho potrebných vecí. Najhoršie je, ak odkladá, oddialuje, prácu na seba. Jednou z veľmi dôležitých vecí je správne využívať čas. Nenechajte sa zlákať k mareniu časom. Väčšinou platí, že čo neurobím dnes, môžem urobiť zajtra, ale čas, ktorý dnes premrámim, sa už nevráti a ja som zničil jeden Boží dar.

Jozef Marhevka

1. Vo svete je tendencia, že z kostolov sa vytrácajú mladí, čo myslíš ako proti tomu bojovať? – Viera je nezaslúžený dar, ktorý môže dať jedine Boh. Treba sa teda inšpirovať známou zásadou a hovoriť viac o nich s Bohom, ako s nimi o Bohu. Beda, ak by sme zabudli, že najúčinnjšia zbraň proti úteku mladého človeka z kostola sú zložené

ruky. Zároveň neslobodno zabúdať, že srdce mladého človeka je kritické a prudko alergické na náboženstvo farizejov, nenávidí pretváрку. Túži lietať, miluje dobrodružstvo, je smädné po láske a hladné po vzťahoch a priateľstve. Takémuto srdcu musíme povedať, a to najmä životným svedectvom, že práve tieto túžby mu chce vyplniť náboženstvo; že náš Otec, sa volá Láska a miluje človeka bez podmienky, takého aký je; že Cirkev je milujúca rodina a nie zostarnutá, chladná a neosobná organizácia, inštitúcia. Mladému človekovi treba umožniť „ochutnať“ pravé spoločenstvo, kde sa bude cítiť prijatý, hodnotný a milovaný. Verím, že ak to dokážeme, prestaneme byť svedkami hromadného úteku mladých z kostolov.

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcovi?

– Hoci sa cítim primladý dávať nejaké životné rady spolubratom bohoslovcovi, predsa si myslím, že čas v seminári je užitočné využiť na budovanie veľmi hlbokého, úzkeho, dôverného priateľstva s Bohom. Tiež na budovanie vzťahov medzi sebou navzájom. Nosím v sebe nádej, že práve toto nám v budúcnosti môže byť vzácnou oporou v ťažkých chvíľach.

Peter Nákačka

1. Budeš využívať v kňazstve aj netradičné formy pastorácie?

Počas 6 či vlastne 7 rokov formácie (prípravy) ku kňazstvu som spoznal a zažil mnohé formy pastorácie. Teraz presne neviem, ktorú formu budem využívať. Verím však, že Boh mi vždy ukáže tu správnu. Odo

mňa sa však bude vyžadovať, aby som bol s ním preto neustále spojený a mal otvorené srdce, oči a uši pre tých, ku ktorým budem poslaný.

2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcom?

Nezabúdajme, že sme stále tí istí ľudia, ku ktorým sme (budeme) poslaní. Nie sme nič viac ani nič menej. Kňazstvo – služba je len jedno z povolání a poslaní, ktoré Boh dáva človekovi, ktorého stvoril. Chcem nás všetkých povzbudiť, aby sme kňazstvo žili a to naplno.

Marián Tomašov

1. Hovorí sa, že život je otázka priorit. Ako sa stále rozhodnúť pre dobro? 2. Čo by si chcel odkázať bohoslovcom?

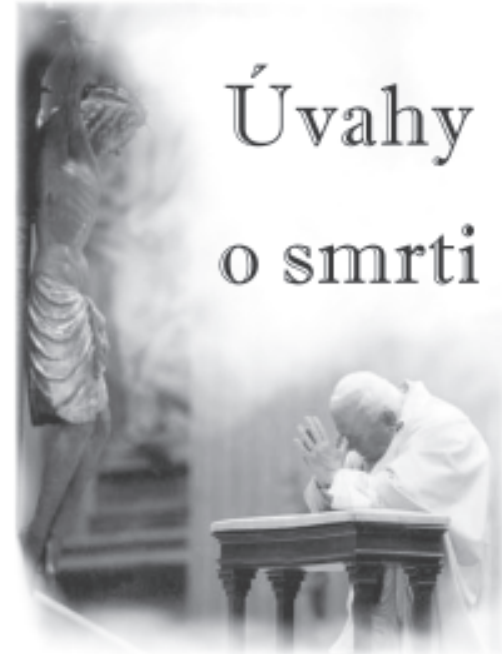
Doprajme si dostatok ticha. Neuhášajme Ducha, ale počúvajme Boží hlas. Sväté písmo je nevyčerateľnou pokladnicou pravdy o Bohu aj o človeku. Uvažujme o Ježišom živote a nasledujme ho. Učme sa zo života Panny Márie a svätých. Pýtajme sa, čo by v danej situácii robili oni. Usilovať sa o čo najužšie zjednotenie s Bohom - to je tá najkrajšia a najzmyslupnejšia vec, ktorej sa môžeme

Štefan Torbik

Stránku pripravil a za príspevky ďakuje
Matúš Reiner

Úvahy o smrti

Prežívali sme slávenie Veľkej noci, v ktorej po udalostiach Veľkého piatku, svitlo ráno Bielej soboty. A tak ako nás prenikal azda strach a úzkosť pri pohľade na umučenie Krista, tak verím, zavlula v nás aj radosť a nádej z jeho zmŕtvychvstania. Podobnou cestou budeme totiž kráčať v živote aj my. Ani jeden z nás sa nevyhne prechodu z jedného života v tomto slzavom údolí, do života druhého, do večnej radosti. Pozrime sa spoločne, ako vnímal smrť Ján Pavol II., ktorého druhé výročie smrti sme si pripomenuli, v jednej zo svojich básní.

Nasledujúce - Úvahy o smrti - napísal v roku 1975. Vyberáme niektoré verše.

Zrelosť, zostupovanie do skrytého jadra,
opadávajú vrstvy predstavivosti ako listy zo stromu,
tíchnu také bunky, ktorými sa ešte
prebúdzajú citlivosť,
a telo svojím vlastným splnom
dosahuje brehy jesene -
zrelosť, priblíženie povrchu ku dnu,
zrelosť, prenikanie hĺbkou,
duša viac zmierená s telom,
viac smrti protiví sa,
znepokojená o zmŕtvychvstanie.
Zrelosť na ťažké stretnutia.

Keď sa ocitneme pri brehoch jesene,
strach a láska vybuchnú rozpornou túžbou,
strach túžbou po návrate k tomu,
čo už bolo jestvovaním
a stále ešte ním je -
láska túžbou odísť k Tomu,
v Kom jestvovanie nachádza celú svoju budúcnosť.

Úvaha

bežia dookola, tvoria pole,
v ktorom ty sám pomíňaš,
zmierený, ale predsa niečo rastie,
lebo rastie dookola svet.

A vo mne
zostáva niečo z dedičstva a niečo z predzvesti:
prúd miania je tiež prúdom narastania.
Tie prúdy nevydržíš do konca,
pôjdu ďalej – sám klesneš ku dnu, to vieš
naisto
a v prach sa obrátiš, to vieš
naisto –
existuješ stále k smrti, existujúc k budúcnosti,
ona stále vstupuje do tvojho prúdu.
Či ťa oslobodí z polí pomiania?
Či vezme jestvovaniu celú minulosť
a budúcnosť súčasne?

Mysterium paschale –
tajomstvo Prechodu, v ktorom
je obrátený poriadok miania,
pomíňanie od života k smrti –
to je skúsenosť i samozrejmosť.
Prechod skrze smrť k životu
je tajomstvom.
Tajomstvo – to zápis hlboký
doteraz neprečítaný do konca,
tušený, neodporujúci jestvovaniu
(či mu viac neodporuje smrť?).
Keď Niekto odhalí ten zápis
a prečíta, a vyskúša na sebe,
a PREJDE –
potom sa dotýkame stôp
a prijímame sviatosť, v ktorej zostal
Ten, ktorý odišiel
a pomíňajúc ďalej k smrti,
zotrúvame v priestore tajomstva.

JEDEN z nás mnohých
prešiel naprieč všetkým prúdom miania
a zmenil smer poľa, v ktorom každý pomíňa
ojedinelá veľkosť v osnove celého stvorenia
a neopakovateľná.
Ten prechod sa menuje PASCHA-
mysterium:

O ako si zviazané miesto môjho pomíňania s miestom
môjho narodenia...
Zámer Boha spočíva v tvárach okoloidúcich
a jeho hĺbka nasleduje tok všedných dní –
zosúvaním sa k smrti, odhaľujem očakávanie
a oči upieram na jedno miesto
a na jedno zmrŕvychvstanie,
ale veko tela zamykám a istotu jeho rozpadu
zverujem zemi.

Ty, Bože!
Ty Jediný môžeš telá naše vziať zo zeme naspäť.

Nádej sa dvíha včas zo všetkých miest,
ktoré sú podrobené smrti –
nádej je ich protiváhou,
v nej svet, ktorý umiera, nanovo odhaľuje svoj život.
Chodci na uliciach v krátkych blúzach
a s vlasmi po ramená
pretínajú ostrím svojich krokov
priestor veľkého tajomstva,
ktorý sa rozpína v každom z nich medzi vlastnou
smrťou a nádejou:

V tom priestore,
v tom najúplnejšom rozmere sveta
SI
a vtedy mám zmysel ja a moje klesanie do hrobu
a prechádzanie k smrti –
a rozpad, ktorý ma robí
prachom neopakovateľných atómov,
je čiastka tvojej Paschy.

Smrť je však skúsenosťou konca
a má v sebe niečo z úplnej skazy –
nádejou odtrhujem svoje „ja“, musím ho odtrhnúť,
aby som sa ocitol nad skazou...
a vtedy zovšadiaľ volajú a volať budú:
„šalieš, Pavol, šalieš!“
- a tak zápasím so sebou samým
a s toľkými ľuďmi zápasím o svoju nádej –
moju nádej vo mne nepotvrduje
žiadna zložka, len pamäť,
nádej v zrkadle pomíňania nereprodukuje nič,
iba Tvoj paschálny Prechod
spojený s najhlbším zápisom môjho bytia.

A tak som do Teba vpísaný svojou nádejou,
mimo Teba existovať nemôžem –
a ak svoje vlastné „ja“ staviam nad smrť
a vytrhávam z pôdy skazy,
tak len preto,
že je vpísané do Teba,
ako v Telo,
ktoré uplatňuje svoju moc
nad každým ľudským telom,
aby nanovo vybudovalo moje „ja“ na základoch mo-
jej smrti.

*A na záver sa pozrime, čo hovorí Svätý Otec
o smrti v jednom zo svojich listov chorým: „Nachá-
dzam hlboký pokoj pri pomyslení na okamih, keď
ma Pán povolá zo života do života. Často my prichá-
dzajú na myseľ slová – v hodinu smrti mojej povolaj
ma a káž mi prísť k tebe... Je to modlitba kresťan-
skej nádeje. Je to najvrúcnejšia túžba ľudského srd-
ca, aj tých, ktorí si to neuvedomujú.“*

Spracoval Martin Majda podľa:

*WOJTYLA, K.: Poezje, dramaty, szkice. Krakow :
Znak, 2006, s. 159-167.*

*WPJTYLA, K.: Píseň o třpitu vody. Praha :
Univerzum, 1990, s. 12-20.*

Moje lepšie ja

Držím v rukách jeden z prvých exemplárov novej knihy Brata Šavla, „Moje lepšie ja“. Vonia tlačiarenskou farbou. Držím v rukách „Ruky“ Saudka, ktorý ilustroval túto zbierku básní. Vydavateľ uviedol, že je to poézia – je to tichý, veľmi osobný rozhovor. Mních sa rozpráva s Bohom.

Prečítal som túto knihu dosť rýchlo, potom som ju prečítal ešte niekoľko krát, pretože každého z nás sa denno-denne týka téma, ktorej je venovaná.

Samotné meno autora nám hovorí o obsahu knihy. Veľmi malo vieme o obrátení pri Damašku, keď Šavol sa stal Pavlom. Bol to len okamih? Ako dlho to trvalo? Je tak ľahké premeniť človeka? Nemyslím. Boh mení život Šavla, nášho súčasníka, tak isto ako aj toho biblického. Brat Šavol bol pred vstupom do kláštora politický reportér a moderátor. Ako spoluvorca Žurnálu rádia Twist dostal v roku 1996 cenu Literárneho fondu. V roku 1999 prinášal spravodajstvo z vojnovnej Juhoslávie. Je autorom knihy Bilakovo svedectvo. V roku 2000 spolu so Sárrou Saudkovou vydal knihu básní Človek. V roku 2004 mu vyšiel denník Za múrmi kláštora. V súčasnosti pôsobí ako rehoľník v Českej republike. *Náš súčasník nám akoby opisuje, rozširuje to, čo bolo skryté pred ostatnými v momente obrátenia Šavla. Chce sa veriť, že neskôr uvidia svetlo sveta aj knihy Pavlove. A zatiaľ Pán sa ku nám prihovára, šepká každú chvíľu, že nemožné sa stáva možným.*

Keď som držal v rukách knihu, pochopil som, že Kristus urobil všetko veľmi jednoduchým a pochopiteľným. Netreba čakať, špeciálne sa obliekať, hľadať najskúsenejšieho kňaza. Nie. Prísť k Bohu, znamená prísť k nemu teraz, takí, akí sme, bez prípravy a variácií. Pretože niet ku komu ísť, okrem Neho. On je blízko, Peter ho videl a Šavol počul jeho hlas.

Autor nás učí tomu, ako je dôležité prežívať svoju vieru, cítiť jej silu, hovoriť s Bohom úprimne, ako so svojím Otcom.

V textoch novej knihy ma najviac prekvapila myšlienka, že premena zmýšľania, zmena názorov a životného nasmerovania nás neoddeľuje od Boha, ale nás robí bližšími Jemu

oveľa viac, ako to dokážeme pochopiť a uvedomiť si to.

Je vám známy pocit radosti, keď nesiete domov len teraz kúpenú novú knihu? Aj domov ideme trochu rýchlejšie, aby keď otvoríme knihu, ponorili sme sa do sveta jej autora. Ja verím, že každá kniha má svoj osud a netreba ju odsudzovať na uväznenie v knihovničke. Už viem, čo urobím s touto novinkou – darujem ju, pošlem ju túlať sa, nech na ňu pozerajú oči iných čitateľov. Aj v túto chvíľu, keď píšem tento text, chápem, že už nikdy neotvorím túto knihu. Ale vidím nádherný moment – starý, vetčný exemplár, ktorý prešiel rukami, bol daný na prečítanie desiatky krát, raz bude v rukách autora spolu s prosbou o autogram. Vtedy mních pochopí, že kniha putovala ako aj myšlienka toho, kto ju napísal.

Gleb Chesnokov

Vzťah pravoslávnej cirkvi a štátu s náboženskými menšinami v Rusku

Moskovská patriarchia sa priamo nemieša do politických procesov. Základnou prioritou vo vzťahu k štátu je lobbing cirkevných záujmov. Nástroj lobbingu ako politické zasahovanie, je pre cirkev nedostupný a rovnako aj nebezpečný. Cirkev môže priamo predkladať vláde svoje ideologické predstavy a v tejto pozícii priťahovanie priaznivcov a konfrontácia s oponentom je už možná. Pokiaľ Pravoslávna cirkev nedosiahla vzájomné pochopenie so štátom v otázke špeciálneho statusu pre seba, sú dobrými partnermi v utláčaní tzv. totalitných siekt.

Principiálne novou sa stala téma antikatólickej kampane, ktorá začala od rozhodnutia Svätej Stolice reorganizovať svoje administratúry v Rusku na cirkevnú provinciu so štyrmi plnoprávnymi diecézami. Už na druhý deň po vyhlásení tohto rozhod-

lávky o etnicky odôvodnenom náboženskom výbere, ktoré by tam nemali byť.²

„Existujú snahy rozšíriť katolícku prítomnosť v Rusku. Z akých zdrojov? Nacionálne menšiny, ktoré tradične vedie Rímskokatolícka cirkev, už majú svoju farskú štruktúru.“³

Ministerstvo zahraničných vecí (MZV) reagovalo na reformu u katolíkov ešte rýchlejšie ako RPC. 12. februára 2002 MZV poslalo notu do Vatikánu, v ktorej sa uvádzalo, že ešte po oficiálnom oboznámení zo strany Vatikánu (4. februára 2002) MZV odpovedalo, že nemá pochybnosti v práve Katolíckej cirkvi zakladať a riadiť svoju štruktúru podľa svojho kánonického práva, ale odporúča Svätej Stolicy zdržať sa reorganizácie štruktúr a usporiadať túto otázku s RPC.⁴

15. februára 2002 Duma schválila iniciatívu Vladimíra Žirinovského odporúčiť MZV „nevydávať víza predstaviteľom Vatikánu kvôli ostrej situácii a ich svojvoľným činom po zmene statusu eparchií“.⁵ To by bolo možné prijať ako emocionálny výbuch poslancov, ale počas roku 2002 boli odobrané víza štyrom katolíckym kňazom a jednému dieceznému biskupovi. Pri tom všetkom predstavitelia MZV a iných štátnych štruktúr popierali akýkoľvek vzťah týchto odobraných víz so zriadením diecéz. Na konferencii „Etnokultúrne vzťahy a štátna nacionálna politika v terajšom Rusku“ (13. novembra 2002) zástupca ministra zahraničných vecí Alexej Fedotov neočakávane otvorene povedal, že Rusko „buduje vzťahy s Vatikánom na základe pozície Ruskej pravoslávnej cirkvi“, a že reakcia MZV na zriadenie štyroch katolíckych diecéz bola v súlade s pozíciou RPC.

„My sme zaujali presnú pokrokovú pozíciu, aby sme vysvetlili, nakoľko je pre Rusko neprijateľné takéto správanie Vatikánu.“⁶

Vrchol antikatólickej kampane bol v apríli 2002. Práve vtedy boli odobrané prvé víza a prvý zástupca predsedu parlamentu Valerij Goreglad si dovoľil veľmi tvrdo sa vyjadriť na adresu katolíkov.

„Keď sa zamyslím, čo principiálne nového v porovnaní s pravoslávím prinesie katolíctvo pre Rusko? Čo dalo ono „tradične katolíckym krajinám“ okrem dogmy o neomylnosti pápeža, neefektívnej sociálnej doktríny Druhého vatikánskeho koncilu a nekonečnej diskusie o potratoch?“

Goreglad dodal, že „expanzia“ katolicizmu je častou expanziou Západu.

„Na Západe sa plány vôbec nezmenili. Zmenili

nutia (12. februára 2002) Ruska pravoslávna cirkev (RPC) vystúpila s veľmi kritickým prejavom, v ktorom reorganizácia diecéz bola pomenovaná ako útok na „kánonické teritórium“ RPC a pokračovanie v politike prozelytizmu.⁷

Hneď za tým sa začala búrlivá diskusia o pojmoch „kánonické teritórium“ a „prozelytizmus“. Moskovská patriarchia môže mať svoj pohľad na tieto otázky a má právo akokoľvek agresívne reagovať na pôsobenie inej náboženskej organizácie. Hodnotiť výroky a vyhlásenia patriarchu podľa laického pohľadu nie je možné. Treba len upozorniť na analógie stredovekých vojenských konfliktov a na odvo-

sa iba nástroje. Tam, kde sa nedostali sekty, pchá sa pápež.

Keď sú dve cirkvi naozaj sestrami, tak prečo cirkiev, ktorá je najviac finančne zabezpečená, nemože pomôcť cirkvi, ktorá je vo finančnej tiesni?

„Keď nebezpečenstvu podľahne nacionálna ekonomika, tak začína éra colného protekcionizmu. Keď nebezpečenstvu podľahne nacionálna identita, tak sa začína éra kultúrneho protekcionizmu.“⁷

V apríli 2002 protestoval proti plánom stavby veľmi vysokého katolíckeho kostola v Pskove arcibiskup Jevsejij Savin. Poslal list prezidentovi a uviedol v ňom nasledujúce argumenty:

„My musíme vedieť, že katolíci nie sú našimi dobrodincami. Ani jednému národu nepriniesli nič dobrého ani užitočného. Všade, kde prichádzali, je všetko vyprázdnené, rozdelené, zničené. Hoci sa aj obliekajú do akýchkoľvek svetlých rúch, ich skutky sú temné. Hovoria o tom dejiny minulých storočí a život ľudí našich čias. To vidíme teraz na Ukrajine, v Južoslávii a v iných krajinách. Zabráňme slobodnému pôsobeniu katolíkov v našej krajine! Rusko nepotrebuje katolícku misiu. Neurážajte náš národ prítomnosťou katolíkov! Nedajte zvíťaziť na našej svätej zemi ničiteľom nášho národa rímskemu pápežovi a odpornému katolicizmu!“⁸

Tieto argumenty nie sú novými pre niektorú skupinu biskupov RPC. Ale predtým nič také prezidentovi nepísali.

Od mája 2002 kampaň začala klesať. Parlament sa odmietol vyjadriť k tejto otázke a prijať projekt výzvy k prezidentovi,⁹ aby vôbec zakázal pôsobenie katolíckych štruktúr v Rusku. Argument niektorých poslancov bol, že katolícki biskupi a kňazi sa rovno podriaďujú pápežovi ako hlave cudzieho štátu.¹⁰ 1. júla metropolita Kyrill poslal kardinálovi Kasperovi a predsedovi Konferencie biskupov Ruska Tadeuszovi Kondrusiewiczovi list, v ktorom boli uvedené fakty prozelytizmu, ktoré sa podávali ako porušenie etiky cirkevných vzťahov a vôbec nemal žiadne protesty proti reorganizácii katolíckych štruktúr.¹¹

Cirkiev sa fakticky zmierila s reorganizáciou u katolíkov. Ale štát pritom bol zneužitý cirkvou bez akéhokoľvek úžitku. Pritom do tejto kombinácie bol vtiahnutý aj Vladimir Putin, ktorý musel odpovedať prázdny listom na otázky pápeža o vyhostení kňazov.

V cirkevno-štátnych vzťahoch s zrodil úplne nová epizóda. Zatiaľ je ťažké povedať, aké výsledky z toho urobila prezidentská kancelária a RPC. Možno, že antikatólicka kampaň bude predchodcom ďalších spoločných akcií proti náboženským menšinám. Na druhej strane štát a cirkiev môžu urobiť rôzne úzavery.

Keď pozrieme na spoluprácu štátu a cirkvi ako nezávislých ideologických centier, môžeme vidieť že od začiatku vlády Putina sa začína zblíženie ideológie cirkvi a ideológie spoločenstva a štátu. Extrémny konzervatizmus cirkvi je len odrazom jej mar-

ginálneho postavenia v spoločnosti. Dynamika pravoslávneho obnovenia išla spolu s obnovením Ruskej politickej ideológie. To sa prejavilo od začiatku putinovho obdobia v snahe konsolidácie spoločnosti a obmedzení slobody. Cirkiev sa stala silou, ktorá veľmi ovplyvnila túto zmenu. V niektorom zmysle sa práve cirkiev stala inštitúciou, ktorá jemne cíti a usmerňuje spoločenský proces.

Gleb Česnokov

Zo seminárnej práce „Vzťah cirkvi a štátu v Rusku v rokoch 2000-2003“ pod vedením PhDr. Jána Pramuku

Použitá literatúra :

1 Vyhlásenie patriarchu Alexija II. 12. februára 2002.
In: <http://www.religio.ru/arch/12Feb2002/news/hristianstvo/3156.html> (06.03.2007).

2 Hlava RPC odsúdila telemost medzi rímskym pápežom a Moskvou 4. marca 2002.
In: http://www.newsru.com/religy/04Mar2002/alexis_most_print.html (06.03.2007).

3 Interview metropolitu Kyrilla v televíznej relácii „Vesti“ 13. februára 2002.
In: <http://www.smi.ru/02/02/13/6830.html> (06.03.2007).

4 Vyhlásenia Ministertsva zahraničných vecí Ruska: O rozhodnutí Jána Pavla II. vytvoriť v Rusku katolícku diecézu.
In: <http://www.smi.ru/02/02/13/6830.html> (06.03.2007).

5 Duma odporúča MZV nedávať víza pracovníkom Vatikánu.
In: <http://www.smi.ru/02/02/13/6830.html> (06.03.2007).

6 Rusko buduje vzťahy s Vatikánom na základe pozície RPC.
In: <http://www.vremya.ru/2002/211/4/29211.html> (06.03.2007).

7 GOREGLAD, V.: Rusko – rímska provincia?
In: http://www.ng.ru/ideas/2002-03-19/1_province.html (06.03.2007).

8 DMITRIJEV, V.: Pravoslávni sa modlia, aby „katolíci prišli k rozumu“.
In: http://religion.ng.ru/facts/2002-04-17/4_pray.html (06.03.2007).

9 V parlamente diskutujú o vzťahoch medzi katolíckymi a pravoslávnyimi v Rusku (16. máj 2002).
In: <http://sedmica.orthodoxy.ru/37-22-05-02.htm> (06.03.2007).

10 Duma neprijala projekt výzvy ku prezidentovi „O pôsobení rímskokatolíckej cirkvi na teritóriu Ruskej federácie“.
In: <http://rus-vost.irk.ru/arhiv/71/documents/duma.htm> (06.03.2007).

11 Katolíckej strane boli poslané materiály, ktoré detailne vysvetľujú pozíciu RPC v otázkach prozelytizmu a pravoslávno-katolíckych vzťahov.
In: www.newsru.com/dossier/4484.html?cnt=100 (06.03.2007).

Prinášajte radosť a nádej

„Velebí moja duša Pána, a môj duch jasá v Bohu mojom Spasiteľovi“.

Aké nádherne zvolanie Panny Márie, ktoré si pripomínáme stále počas vešpier. Máriin magnifikat ostal aktuálny ešte aj pre 21. storočie. Panna Mária s radosťou prijala Pánovu ponuku, stať sa matkou Vykupiteľa.

A my? Koľkokrát prežívame v našom živote radosť ale aj starosť, radosť a strach, nádej a zúfanie.. Ale ako ľudia sme rôzni. Každý prežíva radosť iným spôsobom. Niektorí intenzívne, priam energicky, a niektorí radšej v tichosti. Kresťan by však mal byť radostný. Je to jeho úlohou – žiť radostnú zvesť – evanjelium. Taktiež úlohou každého kresťana je, aby naša viera v to, že náš Vykupiteľ žije, že sme všetci božími deťmi sa stávala čoraz väčšia, aby sa náš kontakt s Najsvätejšou Trojicou ešte viac prehĺbil.

O to viac sa to týka nás, bohoslovcov, ktorí sa s láskou ku Kristovi pripravujeme na knazstvo. Našou úlohou ale nie je len poznať historickú postavu, ktorá zasiahla do svetových dejín. Skôr spoznať v Ježišovi Pána a Brata, ktorý prišiel preto, aby nás zjednotil a zvestoval posolstvo lásky a vykúpenia každému človeku. A čosi nám zanechal! Svätú omšu! Aká to vznešená obeta. Uvedomujem si že Ježiš Kristus zomrel aj za mňa? Aj za mňa aj za teba. A zanechal nám úlohu: „Idte do celého sveta a ohlasujte evanjelium“ ako Kristovu blahozvesť, to je niečo úžasné. Pán Ježiš povedal: „Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení.“

Zamysleli sme sa niekedy nad týmto výrokom? Koľko máme okolo seba priateľov, čo možno ani nevieme, aké bolesti a trápenia trápia ich dušu? Niektorí už ani nedúfajú, nemajú nijakú nádej. Preto v každom človeku je potrebné vidieť brata či sestru.

Každý človek, ba každé stvorenie môže byť pre nás zdrojom radosťi. V dejinách nachádzame

me postavu sv. Františka z Assisi. Tento charismatický svätec, jednoduchý rehoľník, šírilo seba radosť a Kristov pokoj. Neraz pri pohľade na oblohu vyriekol slová: „Aké krásne si slniečko.“ O koľko krajší musel byť Ten, ktorý ťa stvoril. Kristus - Svetlo sveta priniesol pokoj a radosť do našich srdiec. Aj do môjho, aj do tvojho srdca. Pamätám sa, keď som sa pripravoval pred rokmi na 1.sv. prijímanie. Po sviatostnom pokánii sme išli na druhý deň prijať eucharistického Krista v Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. To bolo napätia, to bolo radosťi, a následné ďakovanie, že Kristus prebýva a žiari v mojom srdci. Je dobré, keď sa s radosťou podelíme. Kresťan má byť veselý. Kresťanstvo, viera v Boha to

nie je len to, že chodíme do kostola. Kresťanstvo je pre mňa výzva, aby sme sa čoraz viac zdokonaľovali a pripodobňovali nášmu najsvätejšiemu vzoru, ktorým Pán Ježiš skutočne je. Sväté evanjelium, radostná zvesť. Po Kristovej výzve: „Choďte do celého sveta a ohlasujte evanjelium“, sa apoštoli rozišli a hlásali blahozvesť, aby sa o Kristovi dozvedel kaž-

dý.

Viera v Boha má byť pre nás životným štýlom - radosťou. Neustále prehlbovanie poznatkov o Ježišovi a jeho vykupiteľskom diele nás vedie radosťi, že sa skutočne oplatí žiť pre Krista a pre večné hodnoty. Kresťan má byť taký, aby bolo viďieť aj navonok, že je skutočne spojený s Bohom. Prinášajme teda radosť a nádej všade tam, kde je topotrebné. Moju reflexiu by som zakončil žalmom, Dávidovou pútnickou p i e ň o u :
„Zaradoval som sa, keď mi povedali: pôjdeme do Domu Pánovho. Naše nohy už stoja, v tvojich bránach Jeruzalem
 Nech pokoj vládne vnútri tvojich hradieb a istota v tvojich palácoch.
 A list Efezanom nech je aj našim osobným radostným zvolaním:
„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal všetkým nebeským duchovným požehnaním.“

Lukáš Jalovecký

Čo nám priniesli posledné dni?

3. slovenská rozhlasová púť do Svätyně Božieho milosrdenstva v Krakove sa konala tohto roku 28. apríla 2007. Tohtoročnou témou bola: Rodina - škola Božieho

milosrdenstva. Hlavným celebrantom slávnostnej svätej omše bol Mons. Alojz Tkáč, košický arcibiskup a v homílii sa prihovoril Vladyka Ján Babjak, prešovský eparcha, ktorý vyzdvihol veľkosť Božej odpúšťajúcej lásky, ktorá sa túži zakotviť v našich srdciach a prebývať v rodinnom spoločenstve. Poukázal na veľkosť sviatosti zmierenia, ktorá je darom od Boha a prostriedkom záchranu pre večný život. Ona je pre nás darom od Boha, bohatého na milosrdenstvo, a pozýva všetkých ľudí, aby v tejto sviatosti lásky čerpali z jeho milostí, ktoré prúdia z jeho preboduťého boku. Na tejto veľkej oslave Božieho milosrdenstva nechýbalo ani naše seminárske spoločenstvo, ktoré pomáhalo pri organizácii tejto púte formou služby počas liturgie cez asistenciu a prostredníctvom spevu našej Scholy cantorum. Najväčšou túžbou nás všetkých však bolo objaviť a prežiť veľkosť Božej lásky, ktorá sa prejavuje v každodenných situáciách. Nech je milosrdný Boh oslávený, za túto veľkú príležitosť načerpať z prameňov milostí, ktoré prúdia na tomto mieste pre všetkých, ktorí vierou prichádzajú k prameňu spásy.

Noví diakoni a prezbiteri

„...aby sme mu bez strachu slúžili, po všetky dni nášho života.“

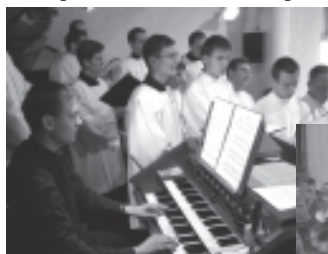
S radostou v srdci a s bážňou pred Pánom, zaznejú v našich katedrálach slová: „S pomocou Božou, chceme“ z úst našich spolubratov piateho a šiesteho ročníka, ktorí príjmu posvätný rád diakonátu a prezbysterátu. Vkladaním rúk a konsekračnou modlitbou budú tak poslaní ohlasovať radostnú zvesť, že Boh je Živý. V Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule príjmu diakonské sviatenie Bohoslovci piateho ročníka 21. júna 2007 o 15:00 hod. a 23. júna 2007 o 10:00 hod. bude spišská diecéza bohatšia o osem novokňazov, ktorých biskup pošle do Pánovej vinice. Diakonská vysviacka rožňavských Bohoslovcov v Katedrále Nanebovzatia Panny Márie v Rožňave bude 22. júna 2007 o 10:00 hod. a 23. júna 2007 o 10:00 hod. kňazská vysviacka. Nech ich všetkých posilňuje sila Zmŕtvychvstalého, ktorý vnáša svetlo všade, kde je tma a posilnení Jeho milosťou, nech sú svedkami viery až po kraj zeme. Myslime na nich v tieto dni vo svojich modlitbách a vyprosujme im dary

Ducha Svätého i odvahu nasledovať svojho Majstra, veď aj im znejú jeho slová: „Nebojte sa“ (Mt 28,5)!

Deň otvorených dverí

„Ja som Dobrý Pastier, hovorí Pán. Ja za moje ovce život dám. A naozaj dal, neváhal, vyplniť vôľu Otca. Pán, miluje nás.“

Dobrý Pastier - Ježiš Kristus je ten, ktorý nás spájal v tento deň, 4. veľkonočnej nedele, ktorá je už tradične dňom otvorených dverí v našom kňazskom seminári. Spoločnou svätou omšou v Katedrále sv. Martina, ktorú celebraval rektor kňazského seminára Mons. Jozef Jarab, sa otvorili brány Spišskej Kapituly pre všetkých, ktorí chceli nahliadnuť do tajov seminára a života v ňom. V pastierskom liste otca biskupa Mons. Františka Tondru sme mohli objaviť obraz dnešného dobrého a svätého kňaza, ktorého príkladom a vzorm je sám Ježiš, Pastier, ktorý dáva život za svoje ovce. Povzbudzoval v ňom všetkých, ktorí kňazstvo žijú alebo sa naň pripravujú, aby túžili byť takými pastiermi a všetkých vyzval, aby sa modlili za svojich kňazov. Celú liturgiu doprevádzal spev Scholy cantorum. Dobrý Pastier má byť vzorom a príkladom pre mnohých mladých a zvlášť pre miništrantov, ktorí slúžia každý deň pri oltári. Túto svoju vernosť i radosť z tejto služby Ježišovi ukázali špeciálne miništranti z Tvrdošína, ktorí vo veľkom počte kráčali k oltáru v sprievode a vytvorili okolo oltára skupinu Ježišových priateľov. Po svätej omši bol pre všetkých v seminári pripravený program, na ktorom sa predstavila vo svojom vystúpení pod názvom „Cigáni idú do neba“ rómska mládež zo Spišského Podhradia. Napokon všetkých čakal chutný guláš v seminárskej jedálni. Po ňom si mohli zasúťažiť mladí s mladými vo veľkom Biblionári. Celý tento deň s Dobrým Pastierom sme zakončili slávnostnými večerami v katedrále, ktorým predsedal pomocný biskup Mons. Andrej Imrich. Veríme, že Dobrý Pastier, Ježiš, pritiahne mladých i starších do nášho seminára i na budúci rok, aby sme sa spolu modlili za nové povolania.

spracoval: Michal Janiga

An abstract graphic design featuring overlapping colored rectangles in shades of blue, yellow, green, and red. A large, stylized letter 'E' is formed by multiple overlapping, semi-transparent lines in various colors, including yellow, green, and red. The background is a light blue sky with soft, wispy clouds.

accipere

Lumen Gentium

tradere

Gaudium et Spes